GOVERNMENT OF INDIA

NATIONAL LIBRARY, CALCUTTA.

Class No. 894·8113

Book No. ~~N 122 m~~

N. L. 38. N612M

MGIPC—S8—37 LNL/55—17-3-56—30,000.

NATIONAL LIBRARY.

This book was taken from the Library on the date last stamped. A late fee of 1 anna will be charged for each day the book is kept beyond a month.

38—39 LNL/55—3-4-56—20,000.

மிருச்சகடி

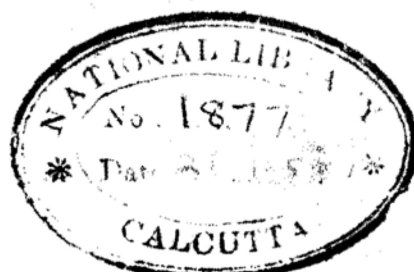
MRICHAKAD
by
SUDRAKAN

ஸம்ஸ்கிருத நாடகத்திலிருந்து

Tr. by

பண்டித நடேச சாஸ்திரியாரால்

எழுதப்பட்டது

பால்க்காடு:

பி. ஏ. இராம அய்யர்

1913

Ta
894.8113
N612m

PRINTED AT THE GUARDIAN PRESS,
MOUNT ROAD, MADRAS

முகவுரை

இந்த மிருச்சகடி என்ற நாடகமானது சூத்ரகர் என்ற மகாராஜாவாற் செய்யப்பட்ட கிரந்தம். இவர் மகத தேசத்தரசர். இவராண்ட காலம் அநேக ஆதாரங்களால் கி. பி. 200-ஆவது வருஷத்துக்குச் சரியான கலியுகம் 3,300-ஆவது வருஷமாகத் தெரியவருகிறது. ஸ்காந்தத்தில் குமாரிகா காண்டம் என்ற பிரச்னத்தில் சூத்ரகர் என்ற அரசர் மகதராச்சியத்தில் கலியுகம் 3,300 வருஷம் முதல் ஆளப்போவதாகக் கண்டிருக்கிறது. இன்னும் சரித்திரங்களுக்கு முக்கிய ஆதாரங்களான சாசனங்களாலும் சற்றேறக்குறைய இதே காலத்தில் இவ்வரசர் ஆண்டு வந்ததாகச் சொல்லலாம். இவைகளைக்கொண்டு இந்நாடகமானது இவரால் சுமார் 1,700 வருஷங்களுக்குமுன் எழுதப்பட்டதாக நாம் சொல்லக்கூடும். இப்படி நாம் சொல்லுவதற்கு அனுகுணமாக நாணகம் என்ற ஒரு நாணயத்தின் பெயர் இந்தக் கிரந்தத்தில் வருகிறது. சகாரன் என்பவன் வசந்தசேனையை அழைக்கும்போது நாணகம் என்ற நாணயத்தைத் திருடுகிறவளே! என்று கூப்பிடுகிறான். இந்த நாணயம் வழங்கின காலமும் சற்றேறக்குறைய 1,700 வருஷங்களுக்கு முன்னென்று தெரியவருகிறது.

காதம்பரி முதலான கிரந்தங்களால் சூத்ரகர் மகாவித்துவான் என்று செம்மையாக ஏற்படுகிறது. அவரால் 1,700 வருஷங்களுக்கு முன் சகம் 122 வருஷ காலத்துக்குச் சரியாக இக்கிரந்தம் இயற்றப்பட்டது. இதனுடைய நடை தெளிவானது. இதில் இழிவான சூதாடி, திருடன், முடிச்சுமாரி முதற்கொண்டு உயர்ந்த நியாயாதிபதி, யோகிவரையில் வருவதை நாம் படிக்கப் படிக்கக் காணுவோம். மகாபாரதம், ராமாயணம் இவைகளைத்தவிர வேறு

கிரந்தங்களில் மிருச்சகடியிலடங்கிய அவ்வளவு வர்ணனைகளையும் காண்பதரிது.

இக்கதையின் நாயகன் சாருதத்தன்; நாயகி வசந்தசேனை. இவ்விருவர்களுடைய நல்ல சரிதந்தான் இந்நாடகத்தின் முக்கிய கதை. இதை நாம் படிப்பதில் கெட்ட குணங்கள் சிலகாலஞ் செம்மையாய் நிலைபெற்றிருந்து பிறகு நாசமடைகிறதையும், நியாயமென்பது எப்பொழுதும் நிலைநிற்பதையும் காண்போம். நமது ஜம்புத்வீபம் பழைய காலத்தில் அடைந்திருந்த நாகரிகத்தை இந்நாடகத்தைக்கொண்டு நாம் நன்றாய்க் காணலாம். நமது நாட்டார் வழு, எட்டுகட்டு வீடுகளில் பட்டுகளாலும் பஞ்சுகளாலும் விசித்திரமாக நெய்யப்பட்டும் தைக்கப்பட்டுமுள்ள வஸ்திரங்களையும் உடுப்புகளையும் உடுத்திக்கொண்டு உல்லாசமாயிருந்ததை நாம் மிருச்சகடியில் காணலாம். அவர்களுக்குப் பட்டணங்களில் வீடுகளும், பட்டணங்களுக்கு வெளியில் பங்களாக்களுமிருக்க நாம் காணலாம். அவர்கள் மாடுகளும் குதிரைகளும் பூட்டிய ரதங்களிலும் வண்டிகளிலும் சவாரி போவதையும், விசித்திரமான ஆடையாபரணங்களை யணிந்துகொண்டிருப்பதையும் இதே நாடகத்தைக்கொண்டு நாம் நிரூபிக்கலாம். ஆகையால் இந்த நாடகமானது நம்முடைய தேசம் பூர்வகாலத்திலடைந்திருந்த சீர்திருத்தத்தை ஸ்தாபிக்க முக்கியமான ஆதாரம்.

அந்நாடகத்தின் கடைசியில் ஒரு நியாய சபை வர்ணிக்கப்படப்போகிறது. இப்பொழுது நமது ஹைக்கோர்ட்டில் ஜட்ஜிகளும் ஜூரிகளும் உட்காருவதுபோல அக்காலத்தில் நடந்ததாக இந்நாடகத்தாற் செம்மையாய்த் தெரியவருகிறது. இதைக்கொண்டு ஜட்ஜி இன்னிஸ் முதலான அனேக நியாயாதிபதிகள் நாம் அக்காலத்தில் வெகு நாகரிகத்தை அடைந்திருந்ததாக நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

ஆகையால் இந்தக் கிரந்தமானது வெகு விதத்தில் நம்மை மேன்மைப்படுத்தும் ஆதாரமாக விளங்குகிறது.

நடேசன்.

இந்நாடகத்தில் வருகிற ஸ்திரீபுருஷர்களின்

அட்டவணை

புருஷர்கள்

சாருதத்தன்—உச்சயினியில் ஒரு பெரிய பிராமணன்; பணக்காரனாக விருந்து கேட்பவர்களுக்குக்கொடுத்து மெலிந்தவன்.

ரோஹசேனன்—சாருதத்தன் மகன்.

மைத்திரேயன்—சாருதத்தனுடைய பிராண சிநேகிதன். விதூஷகனுமாம்.

வர்த்தமானன்—சாருதத்தனுடைய வேலைக்காரன்.

பாலகன் — உச்சயினியி லாண்டுவந்த கொடுங்கோன் மன்னன்.

சகாரன்—பாலகனுடைய தொடுப்பாகிய ஒருத்தியின் தம்பி. மகா மூடாத்மா, கெட்ட குணத்தின் வடிவம்.

விடன்—சகாரனுடைய தோழன், நற்குணமுள்ளவன்.

ஸ்தாவரகன்—சகாரனுடைய வேலைக்காரன்.

ஆர்யகன்—ஒரு இடையன். பாலகனுக்குப் பிறகு உச்சயினி அரசனாக வந்தவன்.

சர்விலகன்—ஒரு பிராமணன்; மதனிகை என்ற ஒரு தாசியை விலைக்கு வாங்க சாருதத்தன் வீட்டில் கன்னமிட்டவன்.

ஸம்வாககன்—சாருதத்தனிடம் கால் கை பிடிக்கிறவனுக இருந்து பிறகு சூதில் முழுகிக் கெட்டுக் கடைசி யாய் பௌத்த சன்னியாசியாய் மாறினவன்.

மாதுரகன்—சூதுக்காரன்.

தர்துரகன்—மற்றொரு சூதாடி.

கர்ணபூரகன்—வசந்தசேனையின் யானைப்பாகன்.

சந்தனகன் }
வீரசன் } உச்சயினியில் படைத்தலைவர்கள்.

ரேபிலன்—பாடகன்.

நியாயாதிபதி, செட்டி, குமாஸ்தா, கொலைக்காரர்கள்.

நியாயஸ்தலம்.

ஸ்திரீகள்

தூதிகை—சாருதத்தன் பெண்சாதி.

வசந்தசேனை—சாருதத்தன் ஆசைநாயகி.

வசந்தசேனை தாயார்.

மதனிகை—வசந்தசேனையின் வேலைக்காரி.

ரதனிகை—சாருதத்தன் வேலைக்காரி.

பரபிருதிகை }
பல்லவகை } வசந்தசேனையின் தோழிகள்.

நாடகத்தின் இடம் உச்சயினி.

மிருச்சகடி

வெகு காலங்களுக்குமுன் உச்சயினி மகாநகரத்தில் பாலகன் என்ற ஒரு கொடுங்கோன்மன்னன் அரசாண்டு வந்தான். அவன் நாளில் அந்த இராச்சியம் முடிய அநியாயம் குடிகொண்டிருந்தது. துஷ்டர்கள் வெகு வாய்த் தலையெடுத்து சூது, குடி முதலிய கொடிய நடத்தைகளில் தங்கள் காலங்களைக் கழித்துவந்தார்கள். ஒரு மரியாதையுள்ள ஸ்திரீயை மற்றொரு அன்னியன் தெருக்களில் தூக்துகிறதென்கிற காதாற் கேட்கக் கூடாத பாவகாரியங்கள் கூட பாலகன் காலத்தில் நடந்து வந்தன. இந்த பாலகனென்ற அரசனுக்குத் தொடுப்பு ஒருத்தி உண்டு. அவளுக்கு சகாரன் என்ற ஒரு தம்பி. இவன் மகாபாதகன். கெட்ட நடத்தையின் வடிவென்றே இவனைச் சொல்லலாம். வயிறு வெடிக்கத் தின்கிறதும் நாய் நரிகளுடன் வேட்டையாடுகிறதும், பொய்ப்பிராது தப்புப்பத்திரம் செய்கிறதும், எவளைத் தெருவில் கண்டாலும் அவளைப் பெண்டாளத் தூக்துகிறதும் சகாரனது நித்திய கருமங்கள். சகாரன் என்ற பெயர் சொன்னால் சிறு குழந்தைகளும் நடுங்குவார்கள். ஆனால் சகாரன் கொடிய நடத்தை யுள்ளவனே யன்றி யாராவது எதிர்க்க ஆரம்பித்தால் நடுங்குவான். இதல்

லாமல் இவன் மிகவும் கர்வமுள்ளவன். தான் ஸ்ரீமன் வாசுதேவன்போல அழகுள்ள மன்மதன் என்பதும், ஒவ்வொரு ஸ்திரீயும் தன்னைப்பார்த்து மோகிக்கவேண்டுமென்பதும் இவன் கொள்கை. அவர்கள் அப்படிச் செய்கிறதேயில்லை. இந்த சகாரன் என்ற துஷ்டாத்மா தான் தனது சௌந்திரியத்தைப்பற்றி எவ்வளவு கர்வமடைந்திருந்தானோ அதுபோலவே தனது வித்தையைப்பற்றியும் அகம்பாவம் கொண்டிருந்தான். நாய்கள் நரிகளையும் தன்னைப்போலொத்த சில துஷ்டர்களையுந் தவிர இவன் வேறு ஒன்றையுமறியாவிடினும் மனதிற்குள் எல்லாமறிந்ததான எண்ண முற்றிலுமுண்டு. ஆனால் வாயைத் திறந்து பேச ஆரம்பித்தாலோ ஒன்றாவது சரியாக விருக்கமாட்டாது. அதனுடன் அர்த்தமில்லாமலும் அக்கிரமமாயும் பேசி சொன்னதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்வான். ராமாயண, மகாபாரத கதைகள் தெரிந்ததாக அபிநயித்துப் பேசுவான். ஆனால் ஒன்றாவது சரியாக விருக்கமாட்டாது. நியாயத்திற்கு எது எதிரிடையோ அதே சகாரனுடைய மதம்.

அதே உச்சயினியில் அக்காலத்தில் சாருதத்தன் என்ற ஒரு வியாபாரி யிருந்தான். பரம்பரையாய் அவன் முன்னோர்கள் சீமான்கள், வினயதத்தன் என்ற அவன் பாட்டனும் சகாதத்தனென்ற அவன் தகப்பனும் அவனவன் காலங்களில் பெரிய வியாபாரிகளாக விருந்தார்கள். சாருதத்தனும் தன் காலத்தில் வெகு செல்வம் பெற்றவனாக இருந்தான். ஆனால் கேட்பவர்களுக்கு அளவில்லாமல் தனது பொருளைக் கொடுப்பதிலும், தனது பட்டணத்தைச்சுற்றி மாடமாளிகைகள்

கூடகோபுரங்கள் கட்டுவதிலும், குளம்வெட்டுதல், தண்ணீர்ப்பந்தல்வைத்தல் முதலிய தருமங்களிலும், சாருதத்தன் தனது பொருளை எல்லாம் செலவழித்தான். நற்குணம், நற்செய்கை இவைகளுடன் நயம், அமரிக்கை, பெருந்தோரணை, எல்லாரையும் சமமாய்ப் பார்த்தல் முதலான பெருமைதங்கிய குணங்கள் சாருதத்தனிடமிருந்தன. தெய்வபக்தி, பிராமணவிஸ்வாஸம், கல்விமான்களிடம் பிரியம் இவ்வித நற்குணங்களுக்கும் சாருதத்தன் இருப்பிடமாயிருந்தான். யார் வந்து கேட்டாலும் இல்லை என்று சொல்லாமல் சாருதத்தன் தருமங்களையும் மற்றக் கொடைகளையும் நடத்திவரவே, இவன் கைப்பொருளெல்லாம் குறைந்துவிட்டது. அப்பொழுது ராச்சியம் பாலகன் வசமிருந்ததால் கெட்டவர்களே மேலிட்டிருந்தார்கள். சாருதத்தன் நன்றாய் வாழ்ந்த காலத்தில் அவனிடம் பிடுங்கித்தின்ற ஒருவனாவது அவன் கஷ்டப்படுங்காலத்தில் அவனை எட்டிப் பார்க்கவேயில்லை. அதுகூட அவனுக்கு வருத்தமில்லை. ஐயோ ! நாம் ஏழையாய்ப் போய்விட்டோமென்று நமது வீட்டை ஒரு அதிதியும் எட்டிப் பார்க்கமாட்டேனென்கிறானே என்று துக்கப்படுவான். உலகம் எப்பொழுதும் பணத்தாசை கொண்டதல்லவா ? சிலர் தான் ஏழையாய்ப் போய்விட்டதற்காகத் தன்னை அவமானம் பண்ணினால் ஐயோ எனக்குப் பணம்போய்விட்டதென்ற துக்கமில்லவே யில்லை. அதிர்ஷ்டமிருந்தால் பணம் வருகிறது இல்லையானால் வந்தபணங்கூடப் போய்விடுகிறது. அதற்காக எனக்குக் கொஞ்சங்கூட விசனமில்லை. நான் ஏழையாய் விட்டேனென்று ஜனங்கள் என்னிடத்திலிருந்த

பழைய சிநேகத்தைக்கூட மறந்துவிடுகிறார்களே என்று கண்ணீர் வடிப்பான்.

யாருக்கும் முதலில் கஷ்டப்பட்டுப் பிறகு சுகப்பட்டால் இருட்டாயிருந்த விடத்தில் விளக்குவைத்தால் எப்படி பிரகாசிக்குமோ அப்படி அவன் அதிர்ஷ்டம் விளங்கும். முதலில் சுகத்தை அனுபவித்துவிட்டுப் பிறகு கஷ்டப்படுகிறதென்றால் யாவருக்கும் சிரமமே. அம்மனிதன் மனதில் மானத்தாற் செத்து நடைப்பிண மாகப் பிழைத்திருக்கிறான் என்றே சொல்லவேண்டும். எப்பொழுது ஒரு மனிதனுக்கு தரித்திரம் வருகிறதோ அப்பொழுது அதனுடன் வெட்கமும் வந்து விடுகிறது. எப்பொழுது வெட்கம் வந்ததோ அப்பொழுது முகத்தின் களை அவனுக்குக் குன்றும். களை எப்பொழுது குறைந்ததோ அப்பொழுது போகிறவிடத்தில் அவனுக்கு அவமானம் நேரிடுமென்பதில் என்ன சந்தேகம்; அவமானம் எப்பொழுது வந்ததோ அப்பொழுது துக்கமும் உடனே வரும். மனதுக்கு எப்பொழுது துக்கம் வந்ததோ அப்பொழுது புத்தி குறையும்; புத்தி குறைந்தால் நாசம் உடனே வரும்; ஆகையால் தரித்திரம் ஒரு மனிதனை என்ன கஷ்டதிசையிற்றான் கொண்டு வந்து விடாது; நாளைப்பொழுதுக்கு நமக்கு யார் கொடுப்பார்கள் ஈசுவரா என்று ஒரு மனிதனைத் தரித்திரமானது எப்பொழுதும் சிந்தைபட்டுக் கொண்டிருக்கச் செய்யும்; நம்மை மதித்துப் பேசினவர்கள் தரித்திரம் வருங்காலத்தில் எட்டியேபார்க்க மாட்டார்கள். ஒருவனை நாமாகவே பார்க்கப் போனால் வீண் இவன் அடிக்கடி வந்து தொந்தரை பண்ணுகிறானென்று அவன் மனதில் அருவ

ருப்புக் கொள்வான். நமது சொந்த ஜனங்கள்—பெண்சாதி பிள்ளைகளும் நம்மைக் கடுகடுப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுக் காட்டுக்குப்போய் சுகமாயிருக்கலாமா என்ற புத்தியுந் தோன்றும். முதலில் அவனுக்கு சிநேகிதர்களாயிருந்தவர்கள் எல்லாரும் அவனுக்கு தரித்திரம் வருங்காலத்தில் சத்துருக்களாய் விடுவார்கள். பிறர் செய்த குற்றம் தரித்திரன் தலையில் வந்து விடியும். இவ்வளவு கஷ்டங்களும் சாருதத்தனுக்குத் தான் பணக்காரனாக விருந்து கஷ்டதிசைக்கு வந்துவிடவே கூடவந்தனவென்றே சொல்லலாம். ஆனால் தனது தனங்களை எல்லாம் இரப்பவர்களுக்குக் கொடுத்துத் தரித்திரனான படியால் ஈசுவரன் தன்னை நல்லகதியில் விடுவாரென்று நம்பி கோடையில் ஜனங்களுக்குத் தீர்த்தத்தைக் கொடுத்த குளம் மழைகாலத்தில் மறுபடியும் தான் நிரம்பிவிட எதிர்பார்ப்பதுபோல எதிர்பார்த்திருந்தான். என்ன துக்கமும் வெறுப்புமிருந்தாலும் சாருதத்தன் தான் செய்யவேண்டிய காரியத்தில் குறைவுவைக்கமாட்டான். ஈசுவரன் தன்னை என்ன ஸ்திதியில் வைத்த போதிலும், அவரைத் தான் வெறுக்காமல் தவத்தினாலும் மனதினாலும் வாக்கினாலும் இன்னும் மற்ற கருமங்களாலும் பூசைசெய்தால்தான் தனக்கு நற்கதி உண்டு என்று நம்பி அந்தப்படி நடந்துவருவான். நல்லவனைத் தான் ஸ்வாமியும் பரிசோதிப்பார். அதுபோல என்ன தான் இவன் செய்துவந்தும் சர்வதயாபரனான ஈசுவரனுக்கு சாருதத்தன்பேரில் தயை வரவில்லை. தரித்திரம் நீங்குகிறதாகத் தோன்றவில்லை. அதனுடைய உபத்திரவம் தனக்கே பொறுக்கமாட்டாமற் போகவே, சாருதத்

தன தரித்திரத்தை ஒரு புருஷனைப் பாவித்து "என மித்திர ரத்தினமாகிய தரித்திரமே! என் பிராண ஸிநேகிதனாக நீ யிருந்துவிட்டாய், மனித வாழ்க்கை அநித்தியம். நான் கொஞ்ச காலத்தில் போய் விடுவேனே, எனக்குப் பிறகு என்னைப்போலொத்த மனிதன் ஒருவனைப் பிடித்துக்கொள்ள உனக்கு யார் அகப்படுவார்கள் என்று இந்த ஒரே சிந்தைதான் என்னை இரவும்பகலும் பீடிக்கிறது" என்று விசனப்படுவான்.

சாருதத்தன் என்ற இந்த மகானுபாவனுக்கு மைத்திரேயன் என்று ஒரு தோழனிருந்தான். அவன் அகசியக்காரனுமாம். எஜமானனிடம் வெகு விசுவாசம் வைத்திருந்ததுடன் அவன் கஷ்டத்தைத் தன் கஷ்டமாக எண்ணி, அவனுக்கு வந்த கஷ்ட காலத்தைக் குறித்து அடிக்கடி தனிமையில் பரிதபிப்பான். எஜமானனுடனிருக்கும்பொழுதோ அவன் மனதைக் களிப்பிக்கத் தகுந்தபடி சந்தோஷமாய்ப் பேசுவான். அகசியக்காரனாக விருந்தபோதிலும் வெகு மானி. எஜமானனுக்குக் கஷ்டம் வந்துவிட்டதென்று வேறு யாராவது இவனைச் சாப்பிடக் கூப்பிட்டாற் போகான். சாருதத்தனுடன் அகப்படுகிற கூழையோ கஞ்சியையோ குடித்துவிட்டு சந்தோஷமாயிருப்பான்.

சாருதத்தனுக்குத் தூதிகை என்ற ஒரு தர்மபத்தினி யிருந்தாள். மகாலக்ஷ்மி என்றால் அவளுக்கே தகும். தனது புருஷன் நல்ல ஸ்திதியிலிருந்து தரித்திரனாகப் போய்விட்டானே என்ற துக்கம் அவள் மனதிலிருந்த போதிலும் ஒருநாளும் அதைக்கொண்டு தன் புருஷனை இக்காலத்துப் பெண்கள் சிலரைப்போல அவமதிக்

காள். கையிலிருந்த பொருளைச் செலவழித்துவிட்டதற்காக அவரை நோக்கிக் கடுத்துப் பேசாள். அவள் பெரிய வமிசத்துப் பெண். தனது பிறந்தகத்து பொன் புடவைகள் அவளிடம் அநேக மளவற்றவைகளிருந்தன. புருஷன் பண்ணிப்போட்டவைகளும் வெகுவாயிருந்தன. ஆனாலவைகளை எல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மைத்திரேயனிடம் கொடுத்துப் பணமாய் மாற்றி வீட்டுச் செலவுக்கு உபயோகப்படுத்திக்கொள்வாள். சுருக்கிச்சொல்ல ஈசுவரபக்தி, புருஷனிடம் பிரீதி, நற்குண நற்செய்கை இவைகளெல்லாம் அவளிடம் குடிகொண்டிருந்தன. இந்த அம்மணி வயிற்றிற் சனித்த ரோஹசேனன் என்ற ஒரே குழந்தை சாருதத்தனுக்குண்டு. பரம்பரையாக நற்குணமுள்ள பெரிய குலத்திலுண்டாகிய இந்தக் குழந்தை தனது இளமைப்பருவத்திலேயே தனது பெரும் பிறப்பை உச்சயினியிலுள்ள பெரியவர்களுக்குக் காட்டிவந்ததென்றே சொல்லலாம். நமது கதை தொடங்குங் காலத்தில் இவன் நாலு ஐந்து வயது குழந்தையாகவிருந்தான்.

அங்கே உச்சயினி என்னும் பட்டணத்தில் வசந்தசேனை என்ற ஒரு தாசியிருந்தாள். அவள் ஜாதியில் கணிகை என்றாலும் குணத்தில் குலஸ்திரீக்கு ஒப்பானவள். அவள் சாருதத்தனிடம் தன்னுடைய இளமைப் பருவத்தின் சுகத்தை அடைந்துவந்தாள். அவனைத் தவிர வேறு ஒருவரையும் அவள் மனதாற்கூட எண்ணினதில்லை. சாருதத்தனுடைய குணத்தால் ஜயிக்கப்பட்டு முற்றிலும் அவனிடத்திலேயே, தனது ஜாதிக்கு விரோதமாகத் தன் பிரியங்களை வைத்துவிட்டாள். ஆனால்

கணிகைகள் பணமுள்ளவரையில் ஒரு புருஷனிடம் அன் பாக விருப்பார்கள். அப்புறம் அவன் ஏழையாய்ப் போனால், உடனே அவனை விட்டுப் போய்விடுவார்க ளென்று ஜனங்கள் எண்ணக்கூடும். அதற்கு முற்றிலும் விரோதமாய் சாருதத்தன் ஏழையாய்ப்போன பிறகுகூட, அவனிடம் வசந்தசேனை அதிக அன்புபாராட்டி வந்தாள். இவள் குணத்தில் குலஸ்திரீ என்று முன்னமே சொல்லி யிருக்கிறோமே. வசந்தசேனை மகா பணக்காரி. உச்சயினி யில் அவள் வீடு ; அரசனரண்மனையைவிட மேலாக விளங்கிற்று. இந்திரலோகமோ அல்லது சுவர்க்கமோ என்று அதைப் பார்த்தவர்கள் நினைக்கவேண்டியிருந்ததே யன்றி சாதாரண வீடாகத் தோன்றவேயில்லை. அது எட் டுக்கட்டாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. முதற்கட்டில் அநேக புஷ்பங்களுடைய வாசனைகள் மனதைக் களிப்பிக்கும். எங்கு பார்த்தாலும் நன்றாய் பச்சைப் பசேலென்று மெழுகி விதம் விதமான இழைக்கோலங்கள் போடப்பட் டிருக்கும். சுவர்களில் சித்திரவேலை செய்யப்பட்டு எதிரு மெதிருமாக விருக்கும் யானைத்துதிக்கைகளில் மல்லி கைத்தோரணங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கும். தங்கங்களிழை த்த கதவுகளும், மாகதக்கற்களா லிழைக்கப்பட்ட பூரண கும்பங்களும், அவையவைகளுக்குரிய விடங்களில் பார்ப் பவர்கள் கண்ணைப்பறிக்கும். மங்களக்கொடிகள் ஆகா யத்தை யளாவி பார்த்த விடங்களிலெல்லாம் விளங்கும்.

இரண்டாவது கட்டில் வெளேலென்ற இழைக் கோலங்கள் விதம் விதமாய் சந்திரன் கலையோ தாமரைத் தண்டோ என்று பார்க்கிறவர்கள் மனதை மயக்கும். தங்கத்தாலும் விலையுயர்ந்த கற்களாலுமிழைக்கப்பட்ட

படிகள் நடக்கிறவர்கள் காலைக் கூசச்செய்யும். நல்ல முத்து சரங்களோடும் கூடி ஸ்படிகக் கற்களால் இழைக்கப்பட்டிருக்கும் ஜன்னல்கள் பார்ப்பவர்கள் மனதை முற்றிலும் சந்தோஷப்படுத்தும். கொஞ்சதூரத்தில் மழமழவென்று கொம்புகளில் எண்ணெய் தடவிவிடப்பட்டு நன்றாய்த்தின்று கொழுத்திருக்கும் எருதுகள் மூக்காரம் போட்டுக்கொண்டு வெள்ளி மலைகள்போல் விளங்கும். சண்டை ஆட்டுக்கடாக்கள், கொம்புகளில் சலங்கைகளுடன் அலைந்துகொண்டிருக்கும். ஒரு பக்கத்தில் அநேக ஆள்கள் குதிரைகளைக்கட்டி அவைகளுக்கு அலங்காரம் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். இன்னமொரு பக்கத்தில் யானைப்பாகர்கள் அநேக நல் வார்த்தைசொல்லி ஒவ்வொரு பிடியாய் அரிசியும் வெல்லமும் யானைக்குக் கொடுப்பார்கள். கருங்குரங்கு, செங்குரங்கு முதலான குரங்கு ஜாதிகள் கண்டவர்களுக்குப் பல்லைக் காட்டி சேஷ்டை பண்ணிக்கொண்டு ஒருபக்கம் உட்கார்ந்திருக்கும்.

மூன்றாவது கட்டு, பார்க்கவரும் ஜனங்கள் உட்காருவதற்காக விருந்தபடியால் எங்கு பார்த்தாலும் புஸ்தகங்கள் அவரவர்களுக்கிஷ்டப்படி காலத்தைக் கழிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கும்; அதோ யாரோ பாதி படித்துவிட்டுத் திறந்தபடியே ராமாயணப் பலகையில் புஸ்தகத்தை வைத்துவிட்டுப் போயிருக்கிறான். அநேக கணிகைகள் அவ்விடம் வந்து சந்தோஷமாயும், வேடிக்கையாயும் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். கூடுகளில் வேடிக்கை வேடிக்கையாய்ப் பேசிக்கொண்டு கிளிகள் வந்தவர்களை எல்லாம் க்ஷேமம் விசாரிக்கும்.

நான்காவது கட்டு, பாட்டில் பிரியப்பட்டவர்கள்

கூடும் இடம். பாலியப்பருவமுள்ள பெண்களின் கைக ளாலடிக்கப்பட்ட மிருதங்கங்கள் மேகங்கள்போல் கர்ச் சிக்கும். தங்கள் பூர்வ ஜன்மத்தில் செய்த புண்ணியத் தால் நக்ஷத்திர ஜன்மமெடுத்துப் பிறகு புண்ணியங்கள் எல்லாம் நாசமாய்ப் போனபிறகு உதிர்ந்துபோகும் நக்ஷத் திரங்கள்போல ஜாலர்கள் போடப்படும். சிலர் புள்ளாங் குழல் வாசிப்பார்கள். சிலர் தன்மேற் கோபித்துக் கொண்டிருக்கும் ஸ்திரீயை சந்தோஷப்படுத்த அவளைத் தன் மடியில் உட்காரவைத்துக்கொண்டு அவள் தலைமயி ரைத் தடவிக் கொடுப்பதுபோல வீணைவாத்தியத்தைக் கையால் தடவி வாசிப்பார்கள். தோட்டத்தில் புஷ்பங் களிலிருக்கும் தேனை நன்றாகக் குடித்துவிட்டுக் கூத்தா டும் வண்டுகள்போல சில வேசிகள் கூத்தாடிக்கொண் டிருப்பார்கள்.

ஐந்தாவது கட்டு, சமையல்கட்டுப்போலிருக்கிறது. புத்துருக்கு நெய்யில் பொரிக்கப்படும் பட்சணங்கள் ஒரு நாழிகை வழிதூரத்திலேயே அங்கு வரப்பட்ட வர்கள் நாக்கில் ஜலமூறச்செய்யும்: அநேகவித காய் கறிகளுடைய வாசனைகளும் விதம்விதமான பட்ச ணங்களும், பார்க்கிறவர்கள் மனதைக் கவரும். மோத கங்களும், அபூபங்களும் மலைமலையாய்ப் பண்ணிக் குவிக் கப்பட்டிருக்கும். வருகிறவனுக்கெல்லாம் ஆசாரோப சாரம் செய்து சாப்பிடுங்கள், இதோ பட்சணம், இதோ சித்திரான்னம், இதோ காய், இதோ கறி என்ற உப சாரம் நடந்துகொண்டேயிருக்கும்.

ஆறாவது கட்டிலோ தங்கங்களாலும் நீலக்கற் களாலும் இழைக்கப்பட்ட தோரணங்கள் வருஷாகாலத்

தில் ஆகாசத்திலுண்டாகும் இந்திரதனுசோ என்ற சந்தேகத்தைப் பார்க்கிறவர்கள் மனதில் உண்டாக்கும். அநேக சிற்பிகள் வெகு தேசங்களிலிருந்து வந்து முத்து, பவளம், புஷ்பராகம், வைடூரியம், பதுமராகம், மரகதம், மாணிக்கம் முதலான கற்களில் வேலை செய்வார்கள். ஒருபக்கத்தில் முத்துமாலை தொடுக்கப்படுகின்றது, மற்றொரு பக்கத்தில் வைடூரியங்களுக்கு ஒருவன் பட்டை தீருகிறான்; மற்றொரு பக்கத்தில் சங்கங்களுக்கு மெருகு போடுகிறான். மற்றொரு இடத்தில் பவளங்களைச் சாணை பிடிக்கிறான். குங்குமங்களாலும் கஸ்தூரி ரசங்களாலும் ஒருபக்கம் சித்திரக்காரன் சித்திரவேலை செய்கிறான். ஒருபக்கத்தில் கம் என்று வாசிக்கும் சந்தனத்தை ஒரு மனிதன்மேல் ஒரு கணிகை பூசி விசிறியால் வீசுகிறாள். மற்றொருவள் வாசனை திரவியங்களோடு கூடிய வெற்றிலைப்பாக்கைக் கொடுக்கிறாள். ஒரு இடத்தில் கூத்தும் பாட்டும் கேளிக்கையும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. மற்றொரு இடத்தில் சிப்பிச் சிப்பி தங்கக் கிண்ணங்களிலிருந்து மதுவை ஸ்திரீ புருஷர்கள் குடிக்கிறார்கள்.

ஏழாவது கட்டில் அநேகவித பட்சிகள் தங்கள் காலத்தை சந்தோஷமாகப் போக்கும். நெருங்கி உட்கார்ந்துகொண்டு மாடப்புறாக்கள் ஒன்றையொன்று முத்தமிடும். பிராமணார்த்தம் நன்றாகச் சாப்பிட்டு வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டு வேதம்படிக்கும் மகா பிராமணன்போலக் கிளிப்பிள்ளை கூட்டிலிருந்தபடியே நல்வார்த்தைகளைக் கொஞ்சிப் பேசும். கோகிலங்கள் அநேக பழங்களைத் தின்றுவிட்டு நெஞ்சு கட்டிக்கொண்டு

போலக் கூவும். தந்தத்தா லடிக்கப்பட்ட மூலைகளில் கிளிக்கூண்டுகள் தொங்கும். அநேக ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு சந்தோஷத்துடன் மயில்கள் சூரியனுடைய கிரணங்களையொக்கும் தோகைகளால் விரித்துக் கொண்டு கூத்தாடும். ராஜஹம்சங்கள் ஜோடி ஜோடியாய் சந்திர கிரணங்களை உருட்டித் திரட்டி வைத்தாற் போல விளையாடிக்கொண்டிருக்கும். உலகத்திலுள்ள அநேகவிதமான பட்சிகளெல்லாம் வசந்தசேனை தனது ஏழாம் கட்டில் கொண்டுவந்து வைத்திருந்தாள்.

எட்டாவது கட்டில் விசித்திரமான வண்டிகளும் ரதங்களும் விமானங்களும் விதம் விதமாய்ச் செய்யப்பட்டு வைக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படி எட்டுக் கட்டுகளோடுங்கூடி எங்குபார்த்தாலும் புஷ்பச்செடிகளும் கொடிப்பந்தல்களும் திட்டாணிகளும் ஊஞ்சல் பலகைகளும் நிறைந்த அந்த வீட்டையும் தோட்டத்தையும் பார்த்த பெயர்கள் இது குபேரன் அரண்மனையோ, சுவர்க்கமோ என்று மயங்குவார்களே யல்லது வேசிப் பெண்ணாகிய வசந்தசேனையின் வீடு என்று சொல்ல மாட்டார்கள்.

இவ்வளவு சம்பத்துள்ள அந்த வசந்தசேனை தனது பிரியத்தை முற்றிலும் சாருதத்தனிடமே வைத்துவிட்டாள். உச்சயினியில் காமதேவன் தோட்டம் என்று விசித்திர தோட்டம் ஒன்றுண்டு. அங்கு ஒருநாள் சாருதத்தன் வேடிக்கைபார்க்க வந்திருந்தான். அன்று தனது கன்னிப்பருவத்தை இன்னும் கழிக்காமலிருந்த வசந்தசேனையும் தோட்டத்தில் வேடிக்கைபார்க்க வந்திருந்தாள். அங்கு சாருதத்தனை அவள் பார்த்தது முதல் தனது

பிரியத்தை அந்த மகா புருஷனிடமே வைத்து விட்டாள். வேறு புருஷனை ஒரு நிமிஷமாவது நினையாள். தனது பந்துக்களாகிய வேறு வேசிகள் சாருதத்தன் ஏழையாய்ப் போன பிறகுகூட அவனிடம் பிரியம் வைக்கலாமா என்றால் அப்படி நாம் செய்யாமல் பணத்தாசை கொண்டபடியால்தான் நம்ம ஜாதிக்கே நிந்தை வந்தது என்று பதில் சொல்வாள். எப்பொழுதும் சாருதத்தன் ஞாபகமும் யார் சாருதத்தன் மனிதனென்கிறானோ அவனிடம் விசுவாசமும் பக்தியும் உள்ளவளாயிருந்தாள். அடிக்கடி சாருதத்தன் வீடு சென்று தனது ஆபரணங்களைக் கழற்றிக்கொடுத்து வருவாள். இவ்வகையை அவன் தனது மனதிஷ்டப்படி செலவு செய்துகொள்ளட்டுமென்பது அவள் கருத்து. அந்த மகா புருஷனோ அப்படிச் செய்யப்பட்டவனல்ல. பிச்சை எடுத்தாவது ஜீவனம் பண்ணுவனேயன்றி அடைக்கலம் வைத்த பொருளை அழிக்கான்.

வசந்தசேனை என்ற இம்மாதுசிரோன்மணி ஒரு நாள் சாயுங்காலவேளையில் தனது உயிர்த்தோழனான சாருதத்தனைப் பார்க்கப்போனாள். சாதாரண மனுஷிபோல அடிக்கடி இம்மாது அம்மகாபுருஷனைக் காணப்போவது வழக்கம். அன்றைய சாயுங்காலமும் பரபிருதிகை பல்லவகை என்ற தனது தோழிமார்களுடன் புறப்பட்டாள். நாம் முன்னமேயே பாலகன் ராச்சியத்தில் நியாயம் தப்பியிருந்ததாகவும் சகாரன் என்ற பாலகன் மைத்துனன் தெருவில் போகிறவர்கள் பேரிலெல்லாம் இஷ்டப்படுங் குணமுள்ள பாவி என்றும் சொல்லியிருக்கிறோமே! அன்று சாயுங்காலம் வசந்தசேனை

சாருதத்தன் வீடு போவதை அவன் கண்டு தன் ஆள் இரண்டு பெயர்களுடன் அவளைத் துரத்தினன். அவளோ பெண்பால்; வேடனால் துரத்தப்பட்ட மான் எப்படித் தவிக்குமோ அதுபோலத் தவித்துக்கொண்டு யாராவது தன்னை வந்து ரக்ஷிக்கமாட்டார்களா என்று தன்னைச்சுற்றி நாலுபக்கமும் பார்த்துக்கொண்டு ஓட ஆரம்பித்தாள். இப்படி ஒரு கிராம தேவதைபோ லோடும் அந்த வசந்தசேனையை சகாரனுடன் வந்த விடன் சேடன் இவ்விருவர்களும் பிடித்துக் கொடுக்க எத்தனித்திருப்பார்களேயானால் அப்பொழுதே அது நடந்திருக்கும். ஆனால் அவர்கள் மெத்த நல்லவர்களாக வும், வசந்தசேனை, சகாரன் இவ்விருவர்களுடைய குணங் களை நன்றாக அறிந்தவர்களாயு மிருந்தபடியால், வசந்த சேனை! நீ பயப்படவேண்டாம். இந்தக் குரங்கிடம் உன்னை நாங்கள் பிடித்துக் கொடுக்கமாட்டோம். நீ மெதுவாகத் தப்பிவிடு. நீ செய்த நல்ல புண்ணிய வசத்தால் சாரு தத்தனிடம் உன் பிரீதியை வைத்தாய் என்று அவளை ஓடவிட்டுக்கொண்டே வந்தார்கள். சகாரன் மட்டில் நீ ஓடு, தாவு, பற, உன்னை விட்டேனா, என்பேரில் உனக் குத் தயையில்லையா, நில்லேன் உன்பேரில் வந்திருக்கும் ஆசையால் தணலில்போட்ட மாமிசம்போல என் மனம் பதைக்கிறதே என்று உளறினான். பின்னும் என் மனதில் ஆசை, அன்பு, பிரீதி, பிரியம் இவைகளை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு குந்தி எப்படி இராவணன் கையில் அகப்பட்டாளோ அப்படி என் கையில் அகப் பட்டுவிட்டு ஏன் மறுபடி ஓடுகிறாய் என்பான். இராவ ணன் கையில் ஒரு பெண் அகப்பட்டதாக இவன் கேட்

டிருக்கக்கூடும். அவனைத்தன் ராமாயணத்தில் குந்தியாகப் பண்ணிக்கொண்டான். பின்னும் ஓடும் வசந்தசேனை யைப் பார்த்து சகாரன் அடியே முடிச்சவிழ்க்கிறவளே,* வேசியே, மீன்தின்னியே, கூத்தாடியே, மூக்கறுந்தவளே, குலத்தைக் கெடுத்தவளே, மன்மதன் பெட்டியே, குட்டியே, வேசியே, தாசியே, தாசிப்பெண்ணே இப்படிப் பத்துபெயர் வைத்தழைத்தும், திரும்பிப் பார்க்கிறாய் இல்லையே என்பான். இவன் வைத்த பெயர் பதினொன்று : ஒவ்வொன்றும் வெகு அழகான பெயர்களே !! என்ன சொன்னாலும் அவள் திரும்பி பார்க்கப் போகிறாளா இப்படி ஓடிக்கொண்டு வருகையில் சாருதத்தன் வீட்டிற் குச் சமீபத்தில் எல்லாரும் வந்துவிட்டார்கள்.

சாருதத்தன் அப்பொழுதுதான் தனது ஜபதபங் களை முடித்து வாயிலில் பலியைப் போட்டுவர தனது, ஒரே தோழனாகிய மைத்திரேயனையும் வேலைக்காரி ரதனிகையையு மனுப்பினான். மைத்திரேயன் கையில் விளக்கை எடுத்துக்கொண்டான். ரதனிகை பலியை எடுத்துக்கொண்டாள். இவர்கள் பலியை வாயிலில் போட வருங்காலமும் வசந்தசேனை அங்குவந்து சேருங்கால மும் கிட்டத்தட்ட சரியாயிருந்தது. கதவைத் திறக்கவே வாசற்காற்றின் பலத்தால் விளக்கு அணைந்தது. சுவாமி நமது பங்கிலிருக்கிறார் என்று உடனே வசந்தசேனை

---

* இவ்விடத்தில் நாணகம் என்ற நாணயம் வருகிறது. சகாரன் நாணகத்தை அவிழ்க்கிறவளே என்று வசந்தசேனையை யழைக் கிறான். இந்த நாணகம் என்ற நாணயம் 1,700 வருஷங் களுக்கு முந்தி வழங்கியபடியால் இக்கதையின் காலத்தைக் குறிக்கிறது.

இருட்டில் சாருதத்தன் வீட்டிற்குட் புகுந்தாள். விளக்கவிந்துவிடவே அதை ஏற்றிவா மறுபடி மைத்திரேயன் உட்சென்றான். வசந்தசேனையைத் தூத்திக்கொண்டு வந்த சகாரன் பலியை எறியவந்த ரதனிகையைப் பற்றினான். அவள் கூச்சலிடவே அதைக்கேட்டு சகாரன் பிடித்தேன் இவளைத் தலையில் பிடித்தேன் கொண்டையிற் பிடித்தேன் கூந்தலிற் பிடித்தேன் நீ என்னதான் கத்து கூப்பிடு அலறு சம்புவைத்தான் கூப்பிடு சிவனைத்தான் கூப்பிடு அல்லது சங்கரனைத்தானழை அல்லது ஈசுவரனைத்தானழை உன்னை நான் விட்டேனோ பார் என்றான். இந்த மூடன் மனதில் சம்பு, சங்கரன், சிவன், ஈசுவரன் இவர்கள் தனித்தனியாய் நான்கு வேறு தெய்வங்கள் என்றெண்ணம். இப்படி இவள் கூச்சலிடவே மைத்திரேயன் ஓடிவந்து யாரவன் இப்படிச் செய்தவன். ஏனிப்படி நடந்தாய். சரியான உத்தர மில்லாவிட்டால் உன் மண்டையை நூறு துண்டாக நொறுக்கிறேன் என்று ஒரு பெரிய தடியைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். சகாரன் யாராவது எதிர்த்தால் பயப்படுகிறவன் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமே. அவன் மைத்திரேயன் ஓங்கிப் பேசினதைக் கேட்கவே நடுநடுங்கி ரதனிகையை விட்டான். சகாரனுடன் கூடவந்த விடன் சேடன் இருவருளும் வந்து மைத்திரேயன் காலில் விழுந்து வேறு ஒரு ஸ்திரீயைத் தாங்கள் தொடர்ந்ததாகவும், அவளென்று எண்ணி ரதனிகையைப் பிடித்ததாகவும் மன்னிக்க வேண்டுமென்றும், ஆரிய சாருதத்தன் காதில் தெரிவிக்கக் கூடாதென்றும் கேட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். ஏனெனில் இவர்கள் சாருதத்தனுடைய குணம் என்ற

ஆயுதத்தைக்கண்டு நடுநடுங்கினவர்கள். ஆரியசாருதத்தனே என்றால் தான் வாழ்ந்த காலத்தில் தரித்திரர்களுக்கெல்லாம் கற்பகத்தருவாயிருந்தவன். தனது குணங்களால் கர்வப் படாமற் றலைவணங்கினவன். நல்லவர்களுக்கெல்லாம் கொடுப்பவன். எல்லா வித்தையுங் கற்றவன். நன்னடக்கைக்கு உரைகல். நன்னடத்தை என்ற கரையால் சூழப்பட்ட சமுத்திரம். நற்செய்கை பொருந்திய மகான். ஒருவரையும் அவமதியான். நற்குணங்களுக்கு ஒரு சுரங்கம். உதாரி. இந்த மகான் மனதிற்கு எங்கு வருத்தமுண்டாகுமோ என்று விடனும், சேடனும், மைத்திரேயனை அவரிடம் ஒன்றுந் தெரிவிக்கக்கூடாதென்று கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவனும் ஒப்புக்கொண்டான். சகாரனுக்குமட்டில் அது பொறுக்காமல் யாரவன் சாருதத்தன் ஒருவேளைச்சோறு அவனிடம் உண்டா? அவன் என்ன சுவேதகேது என்ற பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவனோ? ராதையினுடைய குமாரன் ராவணனோ? அல்லது குந்திக்கும் ராமனுக்கும் பிறந்த இந்திரபுத்திரனோ? அசுவத்தாமாவா? தர்மபுத்திரனோ? ஜடாயுவா? என்று விடைத்தான். இவன் கதைகளின் சம்பந்தம் இவனே தான் சொல்லவேண்டும். பிறகு இவர்கள் எல்லாரும் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

ரதனிகை நிற்கவேண்டிய இடத்தில் வசந்தசேனை போய் நின்றாள். சாருதத்தன் வசந்தசேனையை அன்று எதிர்பாராதவனாகையால் அடியே ரதனிகே, குளிர்ந்த காற்றடிக்கிறது, குழந்தை ரோகசேனனை உள்ளே கொண்டுபோய் விடு என்றான். இவள் வேசி உள்ளே போகக்கூடாதாகையால் பேசாமல் நின்றாள். ஆகா!

ரதனிகைகூட நமது சொற்கேட்கவில்லை என்று சாரு தத்தன் நினைத்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே வாசலி லிருந்து மைத்திரேயனும் ரதனிகையும் பலியைப் போட்டுவிட்டு வந்தார்கள். ரதனிகையைக் கண்டதும் இன்னமொரு ஸ்திரீ யாரென்று சாருதத்தன் பார்க்கை யில் அவள் வசந்தசேனை என்று தெரிந்தது. உடனே அவளுக்கு ஆசாரோபசாரம் பண்ணி உட்கார வைத்து வந்த வரலாற்றை சாருதத்தன் விசாரித்தான். அவள் நடந்த சங்கதியைச் சொன்னாள். இப்படித் தனியாய்ச் சாயுங்கால வேளையில் புறப்படக்கூடாதென்று சாருதத் தன் அவளிடம் கேட்டுக்கொண்டான். வசந்தசேனை "என் நகைகளை இங்கே வைத்து விடுகிறேன், மைத்திரே யனைமட்டும் கூட அனுப்புங்கள். நான் திரும்பி வீடு போய்ச் சேருகிறேன்" என்றாள். நகைகளை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் தானே வசந்தசேனையுடன் சென்று அவளை அவள் வீட்டண்டை விட்டுச் சாருதத்தன் திரும்பி வந்தான். பிறகு தனது ஓரே சிநேகிதனான மைத்திரேயனைப் பார்த்து நமது வசந்தசேனை நம்மிடம் வைத்துப் போயிருக்கும் ஆபா ணங்களை நான் பகலில் வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொடுக் கிறேன். நீ இராத்திரியில் வைத்துக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கவேண்டு மென்றான். அவனுமப்படியே செய்ய ஒப்புக்கொண்டான். அன்றுமுதல் அப்படியே நடந்து கொண்டு வந்தது.

பாலகன் ராஜ்யத்தில் அநியாயங்கள் வெகுவாய் நடந்துகொண்டிருந்தன வென்று முன்னமே நாம் சொல்லி யிருக்கிறோமல்லவா. ஒருநாள் யாரோ ஒரு சித்தபுரு

ஷன் அரண்மனைக்கு வந்திருந்தபொழுது பாலகனிடத்தில் அவனுடைய அதிகாரம் குறுகிவிட்ட தென்றும், அடுத்த கிராமத்திலிருக்கும் ஆரியகன் என்ற ஒரு சாதாரண மனிதன் அரசனாகப் போகிறதாகவும் சொல்லிப்போனான். இந்த ஜோசியம் கேட்டவுடன் பாலகனிடம் வெறுப்புற்றிருந்த அநேக ஜனங்கள் ஆரியகனிடம் சென்று அவனுக்கு நல்ல காலம் வரப்போகிறதைச் சொல்லி அப்பொழுது அவனுக்குத் தாங்கள் சகாயம் செய்வதாகத் தெரிவித்திருந்தார்கள். பாலகன் என்ற கொடிய மன்னன் இவைகளை எல்லாம் அறிந்து கொண்டு மெதுவாய் ஆரியகனைப் பிடித்துக் கொட்டடியில் போட்டான்.

உச்சயினியில் பாலகன் காலத்தில் கெட்ட விளையாட்டுகளான சூது முதலியவைகளில் வேலையற்றவர்கள் தங்கள் காலங்களைக் கழித்துவந்தார்கள். மாதுரகன், சபிகன், தர்துரகன் என்ற மூவரும் சூதாட்டத்தில் மிகவும் தேர்ந்தவர்கள். இவர்கள் சூதாலேயே பணத்தைத்தேடி, பெண்டுபிள்ளைகளைச் சம்பாதித்து, வயிற்றை வளர்த்து எல்லாவற்றையு மழிப்பார்கள். ஒரே ஆட்டத்தில் எல்லாவற்றையுமிழந்து கடன்காரனுக்குப் பணங்கொடுக்கச் சக்தியில்லாமல் அவன் செய்யும் இம்சைகளுக் குட்படுவார்கள். ஒரே ஆட்டத்தில் பணக்காரர்களாவார்கள். இவர்கள் கூட்டத்தில் யாரார் வேலையற்றிருப்பார்களோ அவர்கள் எல்லாம் சேருவது வழக்கம். சேரும்பொழுது சூதாடத் தெரியாவிட்டாலும் பார்த்துக்கொண்டிருப்போம் என்று சேர்வார்கள். பிறகு கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் ஆடக் கற்றுக்கொண்டு

தாங்களும் கெட்டுப்போவார்கள். இப்படி இவர்கள் கூட்டத்தில் ஸம்வாககன் என்றொருவன் சேர்ந்தான். இவன் ஒருநாள் மாதுரகன், சபிகன் என்ற இவ்விருவர்களுடன் சூதாடி பத்துப்பொன் கடன்பட்டு அதைக் கொடுக்கச் சக்தியில்லாமல் ஓடினான். மாதுரகனும், சபிகனும் அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு அடிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்தச் சமயத்தில் தர்துரகன் என்ற மற்றொரு சூதன் வந்து சபிகன் கண்ணில் மண்ணைவாரிப் போட்டு ஸம்வாககனைத் தப்பச் செய்தான். இப்படித் தப்பிப்போன ஸம்வாககன் வசந்தசேனை வீட்டு உட் சென்று ஒளிந்துகொண்டான். ஆனால் சண்டையில் இவன் மூக்கு உடைபட்டு இவன் போகும் வழியெல்லாம் இரத்தம் சிந்தியிருந்தது. இப்படி மண்ணைவாரித் தூவினதால் தர்துரகன் சபிகனை விரோதித்துக்கொண்டான். ஆனால் இந்த சபிகன் கொடுங்கோன் மன்னனான பாலகனுக்கு மிகவும் வேண்டியவன். சண்டைவந்து விட்டபிறகு தர்துரகன் யோசித்து இனி நாமிங்கிருக்கக்கூடாது. சபிகனை விரோதித்துக்கொண்டது பாலகனை விரோதித்துக்கொண்டதற்குச் சமானம். இனி நாமிதைவிட்டு ஆரியகனுடைய வரவை எதிர்பார்க்கும் கக்ஷிக்காரர்களிடம் சேரவேண்டும் என்று யோசித்து ஓடிவிட்டான்.

தர்துரகன் ஓடிவிட்ட கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் சபிகனுக்கு ஸ்மாரணைவந்தது. கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்க்கையில் ஸம்வாககனைக் காணோம். ஆனால் அவன் போனவழி அவன் மூக்கினின்று கொட்டியிருக்கும் ரத்தத்தால் காணக்கூடியதாக இருந்தது.

அதைப் பிடித்துக்கொண்டு சபிகனும் மாதூரகனும் அவன் போயிருக்கும் இடத்தை நாடிச்சென்றார்கள். ஸம்வாககன் வசந்தசேனை வீட்டிற்குள் சென்றதாக முன்னமே சொன்னோமே. அங்கு அவன் வசந்தசேனையைக் கண்டு அவள் காலில் சரணமென்று விழுந்தான். அந்த அம்மணி என்னவென்று விசாரிக்கையில், தான் சபிகனுக்குப் பத்துப்பொன் கடன்கொடுக்க வேண்டுமென்றும் அவன் தன்னைத் துரத்துவதாகவும் சொன்னான். பணத்தால் பயம் என்று இந்த அம்மணிக்குத் தெரிந்தவுடன் "நீர் பயப்படவேண்டாம். அவர்களிங்கு வந்தால் உமது கடனை நான் தீர்த்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லி ஸம்வாககனுடைய பூர்வோத்தரத்தை அவள் விசாரித்தாள். அதற்கு அவன் தான் பெரிய மனிதர்கள் வீட்டில் கைகால் பிடிக்கிறவேலை செய்தவனென்றும் ஆரிய சாருதத்தனிடம் வெகு நாள் வேலையிலிருந்ததாகவும், அவனுக்குக் கொஞ்சம் கைகளைத்துவிடவே அவரை விட்டு இப்படிச் சூது முதலான கெட்ட தொழிலில் இறங்கினதாகவுஞ் சொன்னான். சாருதத்தனிடமிருந்தவனென்று வசந்தசேனைக்குத் தெரிந்தவுடன் அவள் ஸம்வாககனை ஒரு பெரிய ஆசனத்திலிருத்தி அவனுக்கு ஆசாரோபசாரம் செய்து மறுபடியும் தாங்கள் ஆரிய சாருதத்தனிடஞ் சென்று அவரிடம் இருக்கவேண்டும். அதால் தங்களுக்கு முன்னமே என்ன வந்துகொண்டிருந்ததோ அது இப்பொழுதும் என்னால் வரும் என்றாள். இப்படி இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கையிலே அந்த சபிகனும் "அகப்பட்டான் கடன்காரன்" என்று வந்து சேர்ந்தான். எப்பொழுது ஸம்வாக

கன் வசந்தசேனைவீடு சேர்ந்தான் என்றதை இவனறிந்து கொண்டானே அப்பொழுதே தனது பணமும் தன்னிடம் வந்ததாக நிச்சயித்து விட்டான். அந்தப்படியே வசந்தசேனை இவன் வரவைத் தூரநின்று பார்த்துத் தனது வேலைக்காரி ஒருத்தியைக் கூப்பிட்டு அவளிடம் தன் கைக்காப்பைக் கழற்றிக்கொடுத்துப் பத்துப்பொன் கடனுக்காக ஸம்வாககன் கொடுத்தானென்று சொல்லிக் கொடுத்து வா என்றனுப்பினுள். சபிகனுக்கு பத்துப் பொன்னுக்காக நகை வந்துவிடவே அவன் வெகு சந்தோஷமடைந்து கடன்தீர்ந்துவிட்டது. மறுபடி சூதாட வரலாமென்று ஸம்வாககனிடம் தெரிவி என்று சொல்லிவிட்டு சபிகன் போய்விட்டான். ஸம்வாககனும் சாருதத்தன் என்ற பெயரைச்சொன்னதினுல் தனக்கு நடந்த மரியாதையைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு ஆகா! உலகத்தில் ஜன்மமெடுத்தாலிப்படியல்லவோ எடுக்கவேண்டும். அவர் பெயரைச்சொன்னமாத்திரத்தில் நமது கடனும் நீங்கி ராஜமரியாதை நடந்ததென்று சந்தோஷப்பட்டு வசந்தசேனையிடம் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு உலகவாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று பௌத்த சன்னியாசியாக மாறிவிட்டான். வசந்தசேனை இப்படி ஸம்வாககனை அனுப்பிவிட்டவுடன் கர்ணபூரகன் என்ற அவளுடைய யானைப்பாகன் அங்கு ஓடிவந்து அவளுடைய யானை ஒன்று அன்று கட்டை முறித்துக்கொண்டோடி ஒரு மனிதனைக் கொல்லத் தெரிந்ததாகவும், தான் வெகு தைரியமாக அதைப் போய் மடக்கி அது தன் துதிக்கையால் சுற்றித் தூக்கின மனிதனை விடுவித்து வந்ததாகவும், அப்படி விடுவித்து வரும் வேளையில் ஒரு மகா புருஷன் நன்றாய்ச்

செய்தாய் கர்ணபூரகா என்று தன்னைச் சிலாகித்து தனக்கு ஒரு உத்தரீயம் இனாம் கொடுத்ததாகவும் சொன்னான். வசந்தசேனை தனது யானை முறித்துக்கொண்டோடினதால் ஒருவருக்கும் நல்லவேளையாய் அபாயம் வாராமல் போனதற்காகத் தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்து கர்ணபூரகனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உத்தரீயத்தைப் பார்க்கவே அதில் சாருதத்தன் பெயரிருக்கக் கண்டு சந்தோஷமடைந்து இப்படி நல்ல காரியங்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்து கொள்ளுகிறவன் தனது அன்பனை என்று ஆனந்தமடைந்தாள்.

சாருதத்தனுக்கு ரேபிலன் என்ற ஒரு சிநேகிதனுண்டு. அவன் வீணையிற் கைதேர்ந்தவன். அவன் வீட்டில் ஒருநாள் பாட்டுக்கச்சேரி வைத்து சாருதத்தன் மைத்திரேயன் இவ்விருவர்களையும் கூட அழைத்திருந்தான். அன்றைய ராத்திரி அவன் பாடின பாட்டுகள் மிகவும் இனிமையானவைகளாகவும், நல்ல அபிப்பிராயங்களோடு கூடினவைகளாகவும், மிகவும் லலிதமும் சுந்தரமாகவுமிருந்தன. வீணையின் தந்தியில் முதலில் பெரியதாக ஒரு இராகமாரம்பித்து முடிக்கும்பொழுது மிருதுவாய் முடிப்பான். மெட்டுகள், தாளங்கள் கொஞ்சங்கூடப் பிசகாமல் படிப்பான். இவைகளை எல்லாம் கேட்டுவிட்டு ஆனந்தமடைந்தவர்கள் பாட்டு நின்ற பிறகுகூட காதில் பாட்டைக் கேட்பதுபோல் எண்ணி எண்ணி வீடுபோவார்கள். சாருதத்தனும் அன்றையதினம் எல்லாருடனும் பாட்டுக் கேட்டுவிட்டு ரேபிலனுடைய பாட்டையும் வீணை கேட்பதில் மனிதர்களுக்குண்டாகும் ஆனந்தத்தையும் வர்ணித்துக்கொண்டு வீடுவந்து சேர்ந்தான். அவனு

டன் கூட அவனது பிரியதோழனை மைத்திரேயனும் கூடவந்தான். இருவரும் காலலம்பிவிட்டு உட்சென்று படுத்துக்கொண்டார்கள். வசந்தசேனை ஒப்பிவைத்தி ருந்த ஆபரணங்களைப் பகலில் சாருதத்தன் காக்கிற தென்றும் இரவில் மைத்திரேயன் காக்கிற தென்றும் முன்னமே ஏற்பாடானதாகச் சொல்லி யிருக்கிறோமே. அதுபோ லன்று இரவும் மைத்திரேயன் அந்த நகை முடிப்பைத் தனது கையில் வைத்துக்கொண்டு காக் கிற பாவனையாய்த் தூங்கிவிட்டான். நெற்றியில் வைக்கப்பட்டிருந்து கண்ணில் வழுக்கிவிழும் வெண்ணெய் போலத் தூக்கமானது இவ்விருவர்களையும் அயர்த்தி விட்டது.

உச்சயினியில் சர்விலகன் என்றொரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரமறிந்த ஒரு மகா பிராமணனுடைய ஒரே குமாரன். சாஸ்திரங் களையும் நன்றாயறிந்தவன். இவ்வளவு நற்குண மவனிட மிருந்தும் வேசிகள் வலையில் சிக்கிக்கொண்டு தனது பணமெல்லாம் இழந்துவிட்டு கடைசியாய்க் களவு முதலிய துர்நடத்தையும் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

மதனிகை என்ற ஒரு வேசி அந்த ஊரிலிருந் தாள். அவள் சர்விலகனிடம் நீ எனக்கு ஒரு மூட் டை நகை கொண்டுவந்து கொடுப்பாயானால் நான் உன்னுடன் புறப்பட்டு வந்துவிடுகிறேன் என்று சொல்லி யிருந்தாள். அதற்காக அவன் எங்குபோய்த் திருடு கிறது என்று யோசித்து சாருதத்தன் வீடு மாட மும் மாளிகையுமா யிருக்கக்கண்டு இங்கு போனால் நமக்கு சொத்து கிடைக்குமென்று யோசித்து இந்த

மகா புருஷன் பாட்டு கேட்டு வந்து அயர்ந்து தூங்கும் அன்றைய ராத்திரி இவர் வீட்டில் கொல்லைப் பக்கத்தில் கன்னமிட்டான். திருட்டு வித்தையை இவன் சாஸ்திரமாகக் கற்றவன். சாதாரண திருடனல்ல. முதல் முதலில் திருட்டு வித்தையை உலகத்துக்குக் கற்றுக்கொடுத்தவர் ஸாக்ஷாத் சுப்பிரமணிய சுவாமியாம். அதன் நிமித்தம் திருடர்களுக்கு ஸ்கந்த புத்திராள் என்ற பெயரும் வடமொழியில் வழங்கி வருகிறது. அந்த ஸ்கந்த புத்திரர்களுக்குள் வெகு கீர்த்தி பெற்றவன் சர்விலகன். இவன் அன்றிரவு திருட ஆரம்பித்த காலமும் இவன் சாஸ்திரத்தை ஒத்தேயிருந்தது. சந்திரனப்பொழுதுதான் அஸ்தமித்தது. அதன் பின் வந்த இருட்டானது கெட்ட காரியத்தில் பிரவேசிக்கும் இவனைத் தாயார்போல் தழுவிற்று. இவன் மனதிலோ திருட்டு வித்தை அற்ப வித்தை என்ற கருத்து இல்லவேயில்லை. பைத்தியக்காரர்கள் திருட்டு வித்தையில் தோஷம் சொல்லுகிறார்கள் என்றும், ஒருவனிடம் கைகட்டி சேவகம் பண்ணாதவரையில் திருட்டு வித்தையும் கௌரவமான தொழிலென்றும் பெண்கள் மேலும் குழந்தைகள் மேலுமிருக்கும் ஆபரணங்களைத் திருட்டுத் தொழிலில் கழற்றுகிறவன் தான் பாவி என்றும், அப்படி இல்லாத வரையில் திருடர்கள் புண்ணியாத்மாக்கள் என்றும் இவன் கருத்து. மேலும் இந்தத் திருட்டு வித்தையை அசுவத்தாமா முதலான பெரியவர்கள் மகாபாரதத்திற் செய்திருக்கும்பொழுது நாம் ஏன் இப்பொழுது செய்யக்கூடாது என்பதுமிவன் கருத்துமாம். இவன் மிகவும் தேர்ந்த திருடனென்று முன்னமே

சொல்லி யிருக்கிறேமே. இவனுடைய தேர்ச்சியைப் பற்றி சற்று விசாரிப்போம். பதுங்குவதில் இவனைப் பூனை என்றே சொல்லலாம். தாண்டுவதில் மானென்றும், கொத்துவதில் கழுகென்றும், ஆள் தூங்குகிறானா இல்லையா என்றறிவதில் சுணங்கனென்றும் சொல்லலாம். வேளைக்குத் தக்கபடி உருமாறிக்கொள்வதில் இவனை மாயை என்றே கூறக்கூடும்; அந்தந்த தேசத்தில் அந்தந்த பாஷை பேசுவதிலோ ஸரஸ்வதி என்றே சொல்லலாம். ராத்திரிக்குத் தீபம்போலும், சங்கடத்தில் உடும்பு போலும், கரையில் குதிரைபோலும், ஜலத்தில் ஓடம் போலும், திருட்டிலிவன் ஒரு பெரிய ஊன்றுகோல். பலத்தில் சிங்கத்துக்கொப்பானவன். பிடித்தால் செந்நாய்ப் பிடி பிடிப்பான், விடான். இத்துடன்கூட இவன் பெண் பிள்ளைகள்மேல் போட்டிருக்கும் ஆபரணங்களை வாங்குகிற வழக்கமில்லாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறேமே. இந்த நற்குணத்தோடுங்கூட ஐயோ! நமது தரித்திரத்தால் நாமிப்படி திருடி வேசி வீடு போகும்படி நேரிட்டதே என்று நல்லபுத்தி வரும் பொழுதெல்லாம் வருத்தப்படுவான். இவ்வளவு நற்குணங்களோடும் துர்க்குணங்களோடுங் கூடி திருட்டுவித்தையில் தேர்ந்த சர்விலகன் அன்றிரவு சாருதத்தன் வீட்டுக்கொல்லையில் கன்னமிட்டான்.

தனது தேகங்கொள்ளும்படியாய்க் கன்னவாசல் தோண்டி சட்டையுரிக்கும் பாம்பு சட்டையில் உராய்ந்து கொண்டு வெளிப்படுவது போலக் கன்னவாசலில் உராய்ந்ததும் உராயாததுமான தேகத்துடன் சர்விலகன் சாருதத்தன் பின்கட்டிற்குள் வந்துவிட்டான். ஒரு

கட்டு தாண்டியாய்விட்டது. மற்றொரு கட்டுக்குட்புகுவதற்காக எங்கே கன்னம் வைக்கலாம் என்று தேடி கடைசியாய் நித்தியம் ஜலம் பட்டுப்பட்டுக் கசிந்தும் உப்பு பூத்தும் எலி வளையுடனுங்கூடி யிருக்கும் ஒரு இடத்தைக் கண்டுபிடித்தான். அந்த இடத்தில் கன்னம் வைத்து உட்புகுந்தால் ஸ்திரீகள் முகத்தில் விழிக்கக் கூடாது. ஏனெனில் கள்ளர்கள் ஒரு வீட்டிற்குள் சென்றவுடன் பெண்கள் முகத்தில் விழிப்பார்களேயானால் அன்றையயிரவு அவர்கள் அகத்தியம் பிடிக்கப்பட்டு தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்பது ஸ்கந்தபுத்திரர்களுடைய சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

கன்னம் வைக்க இடத்தை நிச்சயப்படுத்திய பிறகு என்னவிதமாய்க் கன்னமிடுகிறது என்பதை சர்விலகன் யோசிக்கலானான். இவன் இதுவரையில் கன்னமிட்ட இடங்களில் மறுநாள் கொள்ளை போனதை வந்து விசாரிக்கும் ஜனங்களில் சிலர் ஐயோ பாவி எல்லாவற்றையும் கொண்டுபோய் விட்டானே என்று சொல்லுவார்களாம். மற்றும் சிலர் என்ன அழகாய்த் தாமரை மொட்டு போலவும் சூரியன்போலும் பால சந்திரன்போலும் பூரண கும்பம்போலும் விசித்திர விசித்திரமாய்க் கன்னம் வைத்திருக்கிறான்! இந்த வித்தையில் கூடத் தேர்ச்சியா என்பார்களாம். கன்னமிடும் விதியோ நான்குவிதம். சுட்ட செங்கல்களாயிருந்தால் ஒவ்வொன்றாக ஓசைப்படாமல் இழுத்தெறிந்து பூர்ண கும்பம்போல இடவேண்டும். பச்சை செங்கற் சுவராகவிருந்தால் கிண்டி எடுத்து பாலசந்திரன் போலும் சூரிய பிம்பம்போலு மிடவேண்டும். சாதாரண மண்

சுவராக விருப்பின் ஜலம் விட்டு, நனைத்து சுரண்டி சுரண்டி கன்னம் வைக்கவேண்டும். மரத்தாலாவது அல்லது காரையாலாவதிருப்பின் உளியைக்கொண்டு தறித்துத் தறித்து கன்னமிடும்படி விதி. சாருதத்தன் வீடோ சுட்ட செங்கற்களால் கட்டப்பட்டிருந்தது. அவைகளை அசக்கி இழுத்து கன்னவாசற்பண்ண சர்பிலகன் எத்தனித்தான். காரியமாரம்பத்திற்கு முந்தி தனது இடுப்பிலிருந்து யோக மைச்சிமிழ் ஒன்றை எடுத்து அதிலிருந்து கொஞ்சம் மையைத் தனது கண்ணில் இட்டுக்கொண்டான். இந்த மையை ஒருவன் இட்டுக்கொள்வானேயானால் அவன் மற்றவர்கள் கண்களுக்குத் தெரியவேமாட்டான். அவன் பேரில் ஆயுதங்கள் விழுந்தாலும் உபத்திரவம் பண்ணமாட்டாதாம். இப்படியாய் மையையிட்டுக்கொண்டு பிறகு கன்னமிட சர்பிலகன் ஆரம்பிக்கையில் சுவரை அளப்பதற்கு வேண்டிய கயிறு கொண்டுவர மறந்துவிட்டதைப் பார்த்துக் கொஞ்சம் பயங்கி நமக்குப் பூணூல் இருக்கிறவரையில் கயிறுக்கு என்ன குறைச்சல், நம்மைப் போலொத்தவர்களுக்குப் பூணூல் மிகவும் பிரயோஜனமுள்ள திரவியம். கன்னவாசல் அளந்து கன்னம் வைக்கவும், நகைகளை இழுத்துக் கழற்றவும், பாம்பு பல்லி கடித்தால் விஷம் ஏறுதபடி கட்டவும் வெகு உபயோகம் என்று சொல்லித் தனது பூணூலைக் கழற்றி கன்னவாசலுக்காகச் சுவரை யளந்து கன்னம் வைத்தான். உள்ளே விளக்கு நன்றாக எரிந்துகொண்டிருந்தது. சர்பிலகன் நின்றவிடம் வெளிப்பக்கம் இருட்டாக இருந்தது. கும்மிருட்டாயிருந்த அந்த இடத்தில்

கன்னவாசல் வழியாய் நிபகார்தி விழவே அது உரை கல்லில் பத்தரை மாத்துத் தங்கத்தை உரைத்தால் எப் படி யிருக்குமோ அப்படிச் சோபித்தது. இப்படியாய் கன்னவாசலைத் தோண்டி முதலில் தான் புகுந்தால் யாரா வது பிடித்துக்கொள்வார்களோ என்னமோ என்று யோசித்துத் தன்னைப்போலச் செய்து வைத்திருந்த பொம்மையை கன்னவாசலின் உள்ளே விட்டுப்பார்த் தான். ஒருவரும் போய் ஆளைப்பிடிக்கவில்லை. உடனே ஒருவருமில்லை உள்ளே என்று நிச்சயித்து சர்பிலகன் உட்புகுந்தான். ஜனங்கள் விழித்துக் கொண்டால் உடனே ஓட வீட்டுக் கதவைத் திறந்து வைத் தான். பழைய கதவானதால் கிரீச் என்று கத்த ஆரம்பித்தது. உடனே கீலில் கொஞ்சம் சலத்தைவிட்டு ஓசைப்படாமல் திறந்தான். உள்ளே சாருதத்தனும், மைத்திரேயனும் தூங்கக்கண்டு நிசமாகத் தூங்குகிறார் களா இவர்கள் அல்லது பொய்யா பார்ப்போமென்று “ ஞாவு ” என்று பூனைமாதிரி கத்தினான். ஒருவரும் எழுந்திருக்கவில்லை. கண்கள் நன்றாய் மூடி விழி புரளாம லிருப்பதையும், நன்றாகக் குறட்டை விட்டுக் கைபோன விடம் கால்போனவிடம் தெரியாம லிவர்கள் தூங்குவதை யும் கண்டு, நல்ல சமயத்தில் வந்தோம், இவர்கள் வீட் டைக் கொள்ளை யடிக்க என்று சர்பிலகன் மனங்களித் தான். ஆனாலவனுக்கு அங்கு என்ன இருந்தது. எங்கு பார்த்தாலும் வீணையும், தம்பூரும், கிழிந்த புஸ்தகங்களு மிருந்தனவேயன்றி ஒரு சின்னக் காசுகூட காணோம். இதென்ன ஆச்சரியம் வீடு இவ்வளவு பெரிதாகமாத்திர மிருக்கிறது ஒரு காசுகூட இந்த வீட்டிலில்லாம லிருக்

குமா ? இந்த வீட்டு யஜமான் ராஜாவுக்குப் பயந்து பணத்தைப் புதைத்து வைத்திருக்கிறார்போலக் காண்கிறது. நல்லது இருக்கட்டும்; நம்மிடம் நமது ஆச்சாரியர் கொடுத்த விரையிருக்கிறது. அதை எடுத்து விசிறினால் புதையல் எங்கிருக்கிறதோ அங்குபோய் நிற்கும் என்று யோசித்து அப்படியே செய்தும் பார்த்தான். நிசமாக புதையில் இருந்தாலல்லவோ, அவ்விரைகள் புதையலிருக்குமிடத்தில் நிற்கும். புதையலோ கிடையாது. ஏனப்பா இன்றைய தினம் வீட்டைக் கண்டு நாம் மோசம் போனோம் என்று இவன் யோசித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே மைத்திரேயன் ஏதோ கனவுகண்டு "அப்பா சாருதத்தா நீயே வைத்துக்கொள் இந்த நகைகளை நீ வாங்கிக்கொள் எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது" என்று உளறினன். இப்படி இவன் பிதற்றினதின்பேரில் தான் சர்பிலகனுக்கு இவன் கையில் நகை முடிச்சு இருக்கிறது என்பது தெரிந்தது. உடனே முதலில் விளக்கை யணைத்துவிட்டு மைத்திரேயன் கையிலிருந்த முடிச்சை எடுத்துக்கொண்டு சர்பிலகன் என்ற திருடனும் வீட்டுக்காரனை நிந்திக்காமல் புறப்பட்டுப் போனன். சாருதத்தன் வீட்டில் ரதனிகை என்ற ஒரு வேலைக்காரி யிருந்ததாக முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமே. அவள் திருட்டுப் போன மறுநாள்காலமே வீடு கூட்டுவதற்கு எழுந்திருந்த பொழுது வாசற்கதவு கொல்லைக்கதவு தனக்கு முந்தியே திறந்திருக்கவும் கன்னமிட்டிருக்கவுங்கண்டு சாருதத்தனையும் மைத்திரேயனையும் எழுப்பிக் காட்டினள். சாருதத்தன் நாம் ஏழையாய்விட்ட சமாசாரம் ஊரெல்லாந் தெரிந்திருக்க நமது வீட்டில் யார் கன்னமிட்டிருப்பார்

னன். யாராவது புதிதாகக் கன்னமிடக் கற்றுக்கொள்ளு கிறவனுவது அல்லது நமது நிசமதிப்புத் தெரியாத அயலூராளுவது இட்டிருக்கவேண்டும் என்றான். பிறகு அந்த கன்ன வாசலின் அழகைப்பற்றி மெச்சி "ஐயோ பாவம், இவ்வளவு சிரமப்பட்டு கன்னமிட்ட வன் கை வலியோடே தானே திரும்பிப் போயிருப்பான். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு இந்த அற்பன் வீட்டில் ஏன் கன்னமிட்டோம் என்று நம்மை நிந்தித்துக்கொண்டு தானே போயிருப்பான்" என்று யோசிக்கையில் வசந்த சேனை ஆபரணங்கள் நினைவு மைத்திரேயனுக்கு வரவே அதைத் தேடுகையில் அந்த முடிப்பு திருட்டுப்போய் விட்டதாகத் தெரிந்தது. நகைகளை அவன் கொண்டு போய்விட்டானே என்று மைத்திரேயன் சொல்ல அதற்கு சாருதத்தன் சந்தோஷம்; பட்ட சிரமத்திற்கு அவனுக் குக் கொஞ்சமாவது கிடைத்ததே என்று களித்தான். மைத்திரேயன் திருட்டுப்போன நகைகள் வசந்தசேனை ஒப்பிவைத்த நகைகள் என்று சொல்லவே சாருதத்தன் மூர்ச்சை யடைந்தான். கிட்ட இருந்தவர்களின் சகாயத் தால் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்து ஐயோ நமது வீட்டில் திருடன் வந்து வசந்தசேனை நகையைக் கொண்டு போனான் என்றால் யார் நம்புவார்கள். நாமே பசி பொறுக்கமாட்டாமல் நகைகளை விலையாக்கிவிட்டுப் பொய் சொல்வதாக ஜனங்கள் சொல்லுவார்களே என்று சாரு தத்தன் விசனப்படுகையில் மைத்திரேயன் அவனைச் சாந் தப்படுத்தினான்.

இப்படித் தங்கள் வீட்டில் கன்னமிட்டு திருடன் வசந்தசேனை நகையைக் கொண்டு போய்விட்டான் என்

பது சாருதத்தன் மனைவியாகிய தூதிகைக்குத் தெரிந்தது. இவள் மூர்ச்சையடைந்தெழுந்து தன்னிடம் பாக்கியிருந்த ஒரு ரத்னுவளியைக் கழற்றி இதை எப்படியாவது கெட்டுப்போன நகைக்காக வசந்தசேனை வீட்டிற்கு அனுப்பவேண்டு மென்று யோசித்து மைத்திரேயனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினாள். அவன் வந்ததும் அவனைக் கிழக்கு முகமாய் உட்காரச்சொல்லி தான் மகேசுவர விரதம் செய்து வந்ததாகவும் அவ்விரதம் அன்றுமுடிந்தபடியால் ஒரு பிராமணனுக்கு தான் ஏதாவது தானம் பண்ண வேண்டுமென்று யோசித்து தனது ரத்னுவளியைக் கழற்றி அவனுக்குத் தானம் செய்வதாகவும் சொல்லி அந்த மாலையை அவனிடம் கொடுத்தாள். அவள் கருத்துமைத்திரேயன் நம்மிடத்தில் இந்தநகையை வாங்கி நமது புருஷனைத் தவிர வேறுயாரிடம் கொடுக்கப்போகிறான் ஆகையால் இந்த நகையை நமது நாதனவனிடமிருந்து பெற்றுக்கொண்டு வசந்தசேனை வீட்டுக்கு அனுப்பி விடுவார். நாமாக நேரே கொடுத்தால் வாங்கிக் கொள்ளமாட்டார் என்று யோசித்து இவனுக்கு ரத்னுவளியைத் தானம் பண்ணினாள். இவனும் அந்த நகை தனக்குத் தானம் பண்ணப்பட்ட கருத்தை யறிந்து சாருதத்தனிடம் அதைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து நன் மனைவியை யடைந்த பலனிது என்றான். சாருதத்தன் நமது பெண்சாதி கூட நம்முடைய எளிமைத்தனத்திற்கு மனதிரங்கும்படி வந்ததே நாம் என்ன ஆண்பிள்ளை. தன் கைப்பொருளை எல்லாமிழந்து பெண் சாதி பணத்தால் எவன் பிழைக்கிறானே அவன் புருஷனு யிருப்பினும் ஸ்திரீகளுக்கு ஒப்பாவான். அவன்

பெண்சாதி பெண்ணாயிருப்பினும் புருஷனுக்கு ஒப்பாவாள் என்று துக்கப்பட்டு பிறகு தனது சுகதுக்கங்களை யறிந்து நடக்கும் பெண்சாதியும் காலத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறாமல் எப்பொழுதும் உண்மையாயிருக்கும் மைத்திரேயனைப் போல ஒரு சிநேகிதனும் உண்மையைவிட்டு வழுவாமையும் தனக்கு இருக்கிற வரையில் தான் ஏழையல்ல பணக்காரனே என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டான். பிறகு மைத்திரேயனிடம் நான்கு சமுத்திரத்திற சொப்பாயிருக்கும் ரத்னாவளியைக் கொடுத்து அதை வசந்தசேனையிடம் அவள் நகைகளுக்குப் பதிலாகக் கொடுத்து வரச்சொல்லி யனுப்பினான். மைத்திரேயனும் கொஞ்ச நாழிகைக் கெல்லாம் போவதாக ஒப்புக்கொண்டான்.

சர்வீலகன் மதனிகை என்ற தாசியை விலைக்கு வாங்குவதற்காக இப்படித் திருட ஆரம்பித்தான் என்ற சமாசாரம் முன்னமே நாம் சொல்லியிருக்கிறோமே; அந்த மதனிகை என்பவள் வசந்தசேனையிடம் இருந்த வேலைக்காரியிலொருத்தி. அவளை நாடிக்கொண்டு சாருதத்தன் வீட்டிலிருந்து திருடி வந்த நகையுடன் சர்விலகனன்று காலமே அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுதுதான் வசந்தசேனையால் மதனிகை ஏதோ கொண்டுவா மாடியிலிருந்து கீழே யனுப்பப்பட்டு வாசலில் வந்திருந்தாள். அவளைக் கண்டதும் சர்விலகன் சந்தோஷமடைந்து இனியாவது உன்னை வசந்தசேனை மீட்பாளா என்றான். இதை மாடியிலிருந்தபடியே வசந்தசேனை கேட்டு தன் சம்பந்தங்கூட இருப்பதாகத் தோன்றினபடியால் அவன் சொல்லுகிறான் கேட்போம்

என்று இவர்கள் பேச்சை உற்றுக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

சாருதத்தன் வீட்டிலிருந்து திருடிவந்த நகைகளை சர்பிலகன் மதனிகைக்குக்காட்டி இந்த நகைகள் உன் கைக்கு அளவெடுத்து செய்திருப்பவைகள் போல் காண்கின்றன. இவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு வசந்தசேனை உன்னை விடுவாளா என்று சொல்லி அவளுக்குத் தான் திருடிவந்த முடிப்பைக் காண்பித்தான். அவள் அதைப் பார்த்துத் திகைத்து நான் முன்னமே பார்த்த நகைகள் போலிருக்கின்றன. எங்கிருந்து கொண்டுவந்தாய் என்று கேட்க சர்பிலகன் "காலமே ஜனங்கள் சொல்லிக் கொண்டதிலிருந்து சாருதத்தன் என்றொரு வியாபாரி வீட்டில் நான் கன்னம் வைத்துத் திருடினதாக அறிந்தேன்" என்றான். இவன் சொன்னதைக் கேட்டவுடன் மாடியின்மேல் வசந்தசேனையும், கீழே மதனிகையும் மூர்ச்சையாய் விழுந்தார்கள். உடனே சர்பிலகன் உபசாரம்பண்ணி மதனிகையை எழுந்திருக்கச் செய்தான். இதற்குள்ளே மாடியின்மேல் வசந்தசேனையும் மூர்ச்சை தெளிந்தெழுந்திருந்தாள். மதனிகையானவள் சர்பிலகனை நோக்கி "அடா பாவி, களவு செய்யும் நிமித்தமந்த சாருதத்தன் வீட்டில் யாரையாவது கொன்றாயோ" என்றாள். "இல்லை" என்று சர்பிலகன் சொல்லி இப்படித் தான் பட்டு வந்த சிரமத்திற்குத் தன்னைக் கொஞ்சமேனும் மெச்சாமல் சாருதத்தன் வீட்டில் ஒருவனையும் கொல்லாமல் வந்தாயா என்று அவனை க்ஷேமம் விசாரித்தாளென்று கன மனவருத்த முற்று வேசிகளை ஒரு நாளும் நம்பக்கூடாது அவர்

கள் மகா கெட்டவர்கள் என்று பின் வருமாறு நிந்தித்தான் :—

எக்காலத்திலும் எல்லாவற்றையும் கொடுக்கும் குல புத்திரர்கள் என்னும் நல்ல மரங்கள் வேசிகளென்ற கழுக்களால் கொத்தப்பட்டு நாசமடைந்து போகின்றன. வேசிகள் கொடிய நெருப்பு. அந்த நெருப்பானது காம விளையாட்டென்ற தீயை விட்டு எரிந்துகொண்டிருக்கும். இத்தீயில் ஐயோ மனிதர்கள் தங்கள் இளமையையும், பணத்தையும், கொட்டி எறிந்துவிடுகிறார்களே. ஸ்திரீகளிடத்திலும், ஸ்ரீ (ஸம்பத்து) களிடத்திலும் நம்பிக்கை வைக்கிறவன் முட்டாள். ஏனெனில் பாம்புக்குட்டிகள் போல் ஓரிடத்தில் நில்லாமல் இவ்விரண்டும் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கும். ஸ்திரீகளிடம் பிரியமென்பதை வைக்கவே கூடாது, பிரியம் வைத்தவனை அவமானம்பண்ணி அவனிடமிருந்து அதிகமாகப் பறிப்பதே அவர்கள் தொழிலாக விருக்கிறது. வேசிகள் பணத்திற்காகச் சிரிப்பார்கள், கண்ணீரும் வடிப்பார்கள். புருஷர்கள் தங்கள் மேல் முற்றிலும் மோகித்து அன்புவைக்கச் செய்வார்கள். ஆனால் அவர்கள்மேல் அன்பு ஒருநாளும் வைக்கார்கள். ஆகையால் நல்ல குலத்தில் பிறந்த மனிதன் வேசிகள் என்னதான் அழகாயிருந்தாலும் சுடுகாட்டுப் பூவை எப்படி பூசைக்கு உபயோகிக்காமல் தள்ளுவானோ அப்படி அகற்றி வருவான். சமுத்திரத்தின் அலைகள்போல வேசிகள் குணம் அலைந்துகொண்டேயிருக்கும். அவர்கள் ராகமும் (பிரியமும்) சாயுங்கால மேகத்தினுடைய ராகம் (நிறம்) எப்படி உடனே மாறுமோ அதுபோல மாறிக்கொண்டேயிருக்கும்.

பணம் வரும் வரையில்தான் அவர்கள் அன்பு பாராட்டு வார்கள். பணங்களை எல்லாம் பிடுங்கிக்கொண்ட பிறகு, சாயம் பிழிந்த செம்பஞ்சை எப்படி ஜனங்கள் வீசி எறிந்து விடுவார்களோ அப்படி நாயகர்களை ஓட்டிவிடு வார்கள். அன்றியும் ஒரு நாயகனை மனதில் நினைத்துக் கொண்டே மற்றொருவனைக் கரங்களால் தழுவிக்கொள் வார்கள். ஒருவன் தன்னிடமிருக்க மற்றொருவனை மன திற்குள் நினைத்து நினைத்து ஸ்வப்னம் காணுவார்கள்; வேசிகள் எப்பொழுதும் கெட்டவர்களே. அது அவர் கள் உடன்பிறப்பு. மலையின் சிகரத்தில் கற்பாறையில் தாமரையை ஊன்றினால் அது வளருமா? கழுதையின் பேரில் குதிரைபாரம் போட்டால் அது அதை எடுக்குமா? அவரை போட்டால் துவரை முளைக்குமா? அதுபோல வேசியாய்ப் பிறந்த பிறகும் ஒருத்தி நல்லவளாக இருப் பாளா? என்று சர்விலகன் வாய்க்கு வந்தபடி வேசிகளைத் திட்டினான். அப்படிப் பிதற்றும் அவனைப் பார்த்து மதனிகை சாருதத்தன் குணங்களை வர்ணித்து அந்த மகானுக்கும் வசந்தசேனைக்குமிருக்கும் பிரியத்தையும் சொல்லி, "அந்த அன்பனிடம் என் யஜமானி ஒப்பி வைத்த நகைகளை நீர் திருடிவந்து அவைகளைக்கொண்டு என்னை மீட்கவந்தது உமக்கே நன்றாகத் தோன்றினால் சரி" என்றாள். இப்பொழுது தான் சர்விலகனுக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. நிழலுக்காக நான் வெயிலா லடிபட்டு எந்த மரத்தினடியில் போய்ச் சேர்ந்தேனோ அந்த மரத்தினுடைய கிளையையே நான் தெரியாமல் கழித்துவிட்டேனே என்ன செய்வேன் என்று தபித்தான். பிறகு "இப்பொழுது என்ன செய்யலாம் சொல்" என்று

மதனிகையைக் கேட்க அதற்கு அவள் "என்ன தோன்று கிறதோ அதைச் செய்யலாம் என்னைக் கேட்பானேன்" என்றாள். அதற்கு சர்விலகன் "நீ அப்படிச் சொல்லக் கூடாது. பெண்கள்தான் சுபாவத்திலேயே பண்டிதர்கள். புருஷர்களுடைய பாண்டித்திய மெல்லாம் புஸ்தகங் களால் உண்டாகிறது. பெண்களோ பிறப்பாலேயே புத்தி சாலிகள்" என்றான். இவைகளை எல்லாம் வசந்தசேனை யும் மாடியின் பேரில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள்.

இவன் இப்படி தான் செய்தது குற்றமென்பதை யறிந்துகொண்ட பிறகு மதனிகையானவள் சர்விலகனைப் பார்த்து "நான் சொல்லுகிறபடி தாங்கள் செய்வீர்களேயானால் நம்மிருவருக்கும் நன்மையுண்டு. சாருதத்தன் தங்களிடம் நகைகளை யனுப்பினதாகச் சொல்லி இவைகளை வசந்தசேனையிடம் கொடுத்து விடும். அவள் அதை உண்மையாக நம்பி வாங்கிக் கொள்ளுவாள். அப்பொழுது நகைகள் சொந்தக்காரி யினிடம் சேரும். சாருதத்தரும் நல்லவராவார். மறு படி நீர் வேறெங்கேயாவது போய் என்னை மீட்கப் பணந் தேடி வாரும். கெட்ட வழியாய்ச் சம்பாதிக்காமல் நல்ல வழியாய்த்தேடி வரவேண்டும்" என்றாள்.

இவைகளை எல்லாம் கேட்டு சர்விலகன் ஆச்சரியப் பட்டு, இன்றுமுதல் உன்னால் எனக்கு நற்புத்தி வந்தது. நான்கு வேதங்களைக் கற்ற மகாப்பிராமணன் வமிசத்தில் சனித்த இதுவரையில் எனக்குப் புத்தி சொல்லுகிற வர்களில்லாமல் நான் கெட்டுப்போனேன். இன்று உன் னால் கரை ஏறினேன் என்று சந்தோஷப்பட்டு, அப்படியே அவள் சொன்னபடி [illegible]து ஒப்புக்கொண்டான்.

உடனே அவனை வெளியில் நிறுத்தி மதனிகை உட்சென்று தன் எஜமானியிடம் "சாருதத்தரிடமிருந்து ஒரு பிராமணன் தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்" என்றாள். அந்தப் பெருமாட்டிக்கு எல்லாந் தெரியுமாயினும் அவைகளைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் "ஏன் தாமதம் அவரை அழைத்துவா" என்றாள். உடனே மனம் பதைப்பதைக்க சாருதத்தனிடமிருந்து வருகிறவன்போல, சாருதத்தன் வீட்டில் கன்னமிட்ட திருடனாகிய சர்பிலகனங்கு வந்து சேர்ந்தான். வசந்தசேனை அவனைக் கண்டதும் உபசரித்து சமாசாரம் விசாரித்தாள். நிசமாக அந்த மகாபுருஷனிடமிருந்து வந்தவன் போல் இத்திருடன் நகைகளை வசந்தசேனையிடம் கொடுக்கவே அவளதை வாங்கிக்கொண்டு சர்பிலகனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னாள்:— "ஓய் பிராமணரே! நேற்று அந்த மகா புருஷர் என்னிடம் ஒரு சமாசாரம் சொல்லியிருந்தார். அது யாதெனில் 'இந்த நகையை யார் உன்னிடம் கொடுக்கிறானோ அவனுக்கு மதனிகையைக் கல்யாணம்செய்து கொடு' என்றபடி. ஆகையால் நீர் இன்று நகைகளுடன் வந்தபடியால் மதனிகையைக் கொள்ளும்" என்றாள். இதைக் கேட்டதும் சர்பிலகன் நடுங்கி "ஓகோ நாம் செய்த தவ்வளவும் இந்த அம்மணிக்குத் தெரிந்ததுபோலிருக்கிறது; நாம் என்ன செய்வோம் ஈசுவரா" என்று திகைக்கையிலேயே, வசந்தசேனை நிசமாகவே தன்னிடமிருந்த மதனிகையைக் கூப்பிட்டு, "இன்று முதல் நீ இவருக்குப் பத்தினியாய்விட்டாய். இவருடன் புறப்பட்டுப்போ" என்று இருவர்களுக்கும் வெகுமானம் கொடுத்தனுப்பினாள்.

இவைகளைக் கண்டு சர்விலகன் ஆனந்த மடைந்து இந்த உலகத்தில் சாருதத்தன் ஒருவனல்லவோ மனிதன். நாமெல்லாம் பதர். அவன் பேர் சொன்னமாத்திரத்தில் நம்மையறியாமல் நமக்கு க்ஷேமம் பிறந்தது என்று நினைத்து நினைத்து சந்தோஷமடைந்துகொண்டே மதனிகையுடன் புறப்பட்டுப் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் சொன்னது நிசமே. குணம்மட்டிலிருந்தால் ஒரு மனிதன் எப்பொழுதும் மேன்மை பெறுவான். குணமிருந்தபடியால் தான் ஒருவராலும் எட்டிப் பார்க்கக் கூடாத ஜகதீசன் தலையில் சந்திரன் ஏறினான். சர்விலகன் மதனிகையுடன் புறப்பட்டவுடன் ஒரு பெரிய சத்தமுண்டாயிற்று.

"இடைச்சேரியில் பிறந்து வளர்ந்த ஆரியகன் அரசனாகப் போகிறான் என்பதைச் சோசியர்களால் கேட்டு பாலகன் என்ற நமது அரசன் அவனைப் பிடித்து வந்து கொட்டடியில் வைத்திருக்கிறான். எல்லாரும் சாக்கிரதையாயிருங்கள்" என்ற சத்தமுண்டாயிற்று. இதைச் சர்விலகன் கேட்டதும் "அப்படியா நமக்கு வேண்டியவனை ஆரியகனைப்பிடித்து அரசன் கொட்டடியில் வைத்தானா! நான் எல்லாரையும் போய்த் தூண்டி விட்டு என் நேசனை ஆரியகனை விடுவிக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஒரு வண்டியில் மதனிகையை ஏற்றி ரேபிலகன் வீட்டிலிருக்கச்சொல்லி அனுப்பிவிட்டுத் தான் வேகமாக எங்கேயோ ஓடிவிட்டான்.

மதனிகையும் சர்விலகனு மிப்படிப் புறப்பட்டுப் போனதும் சாருதத்தனு லனுப்பப்பட்ட விதூஷகனை மைத்ரேய [illegible] தன் [illegible] மானியினுடைய இரத்தின

மாலையை எடுத்துக்கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் அவனுக்கு வசந்தசேனை உபசாரஞ் செய்து "குணத்தையே துளிராகவும், வணக்கம் என்பதை கிளையாகவும், அமரிக்கை என்பதை வேராகவும், பெருந்தன்மையையே பூவாகவும், நன்னெறியைப் பழமாகவுமுடைய அந்த சாது என்ற மரத்தை சிநேகிதர்களென்ற பறவைகள் அணுகுகின்றனவா" என்றாள். சாருதத்தமகானை அவன் சிநேகிதர்கள் அடிக்கடி வந்து பார்க்கிறார்களா என்று கேட்டபடி. ஏனெனில் சாருதத்தனுக்கு துக்கமெல்லாம் தான் ஏழையாய்ப் போன பிறகு ஜனங்களுக்குத் தன்பேரில் அன்பும் நேசமும் போய்விட்டனவே என்ற துக்கமேயல்லாது பணம்போன துக்கமேயில்லை. இப்படி இவள் கேட்ட இரண்டொரு கேள்விக்கு மைத்திரேயன் பதில் சொல்லிவிட்டு நேற்றையதினம் நமது யஜமானர் சதுரங்க ஆட்டத்தில் தங்களுடைய நகைகளைத் தோற்றுவிட்டார். அதற்குப் பதிலாக இந்த இரத்தின மாலையை அனுப்பினார் என்று சொல்லி ரத்னாவளியைக் கொடுத்தான். அதைக் கேட்டதும் வசந்தசேனை மனம் பூரித்து தனக்குள்ளேயே 'என்னப்பனே! சாருதத்தா! உன்னிடமிவ்வளவு நற்குணங்களிருக்கிறபடியாலல்லவோ நான் என் சாதிக்கு விரோதமாய் உன்னைச் சரணமாயடைந்தேன். திருடன் நகையைத் திருடிப்போனான் என்றால் ஜனங்கள் நம்பமாட்டார்கள் என்று பயந்து என்னுடைய கொஞ்ச விலையுள்ள காப்புக்கும் சங்கிலிக்கும் பதிலாக நாலு சமுத்ரங்களையும் வாங்கும்படியான விலை பொருந்திய நகையை அனுப்பினை [illegible] குணசாலி' என்று

ஆனந்தத்தால் பூரித்து, நலலது நாம் இதை இப்பொ
ழுது வாங்கிக்கொண்டு இம்மகான் சேவைக்குச் சாயங்
திரம் போவோம் என்றாலோசித்துக் கையை நீட்டி நகை
யைப் பெற்றுக் கொண்டாள். பிறகு விதூஷகனை
நோக்கி "தாங்கள் போய் தங்கள் சூதாடியை நான்
சாயந்திரம் பார்க்க வருவதாக சொல்லுங்கள்" என்ற
னுப்பிவிட்டாள்.

மைத்திரேயன் போனபிறகு, எப்பொழுது அஸ்
தமிக்கப்போகிறது; திருடன் கொண்டுபோன நகை
யைத்தான் சூதாட்டத்தில் தோற்றுவிட்டதாகச் சொல்லி
இரத்தினமாலையை யனுப்பின நமது நற்குண நாயகனைப்
பார்க்கப்போகிறோம் என்று சூரியாஸ்தமனத்தை வசந்த
சேனை எதிர்பார்த்தவளா யிருந்தாள். அன்றையதினம்
மழை எங்கிருந்தோ வந்து விட்டது. அன்னப்பறவை
களெல்லாம் ஓடிவிடவும் மயில்களெல்லாம் கொண்டாட
வும் காலமாகவிருந்தது. நிரப்ப ஜலத்தைக் குடித்துக்
காட்டெருமைபோற் கறுத்திருந்த மேகங்களே ஸ்ரீமந்
நாராயணனுடைய தேகமாகவும் அக்கார் மேகங்களில்
அப்போதைக் கப்போதுண்டாகும் மின்னற்கொடிகளே
அவரது திருமேனியிற் சாத்திய பீதாம்பரங்களாகவும்
அம்மேகங்களின் கீழ்ப் பறக்கும் கொக்குகளே அவரது
திருக்காளத்தில் பிடித்த சங்கமாகவும் ஜனங்கள் சொல்
லும்படி ஆகாயமே கேசவாவதார மன்றெடுத்தது. லட்
சஞ்சேர் வெள்ளியை உருக்கி வார்க்கும்போது குவளை
முறிந்து சிதறின வெள்ளி ரசங்களாகிய ரவைகள்போல
மேகங்களினின்று தாரைதாரையாய் மழை பொழிந்தது.
மின்னல் என்ற விளக்கா[illegible]ளாளுத்தப்பட்டு மேகமென்

னுந் துணி கிழிந்தது, அதனுடைய நூல்கள் உதிர்ந்தனபோல் தாரைகள் விழத்தொடங்கின. தாங்கள் குடித்த நீரைக் கக்கிவிட்டுக் காற்றால் கலைக்கப்பட்டு ஓடும் மேகங்கள் சிலவிடங்களில் சக்கரவாகப் பட்சிகளைப் போலும், சில விடங்களில் அன்னங்கள்போலும், சில விடங்களில் மீன்கள்போலும், முதலைகள் போலும், விசித்திர விசித்திரமாகச் சித்திர மெழுதுகிறவர்கள் நினைத்து அவைகளைப் பார்த்து எழுதும்படியான அவ்வளவு அழகுள்ளவைகளாய் ஓட ஆரம்பித்தன.

திருதராஷ்டிரன் கண்கள் மறைக்கப்பட்டனபோல மேகங்களால் ஆகாயம் மறைக்கப்பட்டது. துரியோதனன் கர்வித்துக் கூச்சலிடுவதுபோல மயில்கள் கேகாவென்று கத்திக்கூத்தாடின. சொக்கட்டானாட்டத்தில் வெல்லப்பட்ட யுதிர்ஷ்டிரர்போல் கோகிலங்கள் ஓடிவிட்டன. பாண்டவர்கள் அஞ்ஞாதவாசம் போனதுபோல் அன்னங்களிருந்தவிடந் தெரியாமல் ஓடி மறைந்துவிட்டன.

தன் நாயகனைக் காட்டில் விட்டுப்பிரிந்து கதறும் பெண்போல மேகங்கள் மலையினுச்சியில் கர்ச்சித்தன. இக்கர்ச்சனையைக் கேட்டுத் திடீரென்று ஓடும் மயில்களின் தோகைகளினால் கற்களாலிழைக்கப்பட்ட விசிறிகளால் வீசப்பட்டதுபோலாகாயம் விளங்கிற்று.

இம்மாதிரி மழை பெய்துகொண்டிருக்கையிலேயே வசந்தசேனை தனது விதூஷகனுடன் புறப்பட்டு சாருதத்தன் வீடு வந்து சேர்ந்தாள். இவளைச் சாருதத்தன் எதிர்பார்த்திருந்தவனாதலால் இவளுக்குத் தக்க மரியாதைகள் செய்தான். பிறகு அன்று இராப்பொழுதைத் தங்களுடைய யௌவன சுக[illegible] கழித்தார்கள்.

உச்சயினி பட்டணத்திற்கு வெளியில் சாருதத்தனுக்கு ஒரு தோட்டமுண்டு. வசந்தசேனை தூங்கி எழுந்திருந்தவுடன் அவளைத் தன் வண்டியிலேற்றி அங்கு அழைத்துவர ஏற்பாடு செய்துவிட்டு விடிய ஒரு நாழிகைக்கெல்லா மெழுந்திருந்து சாருதத்தன் அங்கு போய் விட்டான். வசந்தசேனையும் காலமே எழுந்திருந்து சாருதத்தனை விசாரிக்கையில் அவன் தன்னை வண்டியில் வர ஏற்பாடு செய்துவிட்டு முன்னமே புறப்பட்டுத் தோட்டத்திற்குப் போனதாகத் தெரியவந்தது. அப்படியே செய்ய உத்தேசித்துத் தான் இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குட் புறப்படுவதாகவும் வண்டி வாட்டும் என்று சொன்னாள். தான் நேற்று பெற்றுக்கொண்ட ரத்தின மாலையைச் சாருதத்தனிடம் காட்டி திருட்டுப்போன தனது நகைக்காக இப்படி நாலு சமுத்திரங்களையும் விலைகது வாங்கக்கூடிய ரத்தினாவளியை யனுப்பலாமா என்று சொல்லி நகைகளைத் திருடினவனையும் அவைகள் தன்னிடம் வந்து சேர்ந்த விதத்தையும் சொல்லியிருந்தாள். மறுநாள் காலமே தூதிகை என்ற சாருதத்தன் மனைவியிடம் சென்று அவளிடம் அந்த நகையைக் கொடுக்கவே அந்த அம்மணியும் அம்மா நீயே எனது புருஷனுடைய பிரியத்திற்குப் பாத்திரமாய் விட்டபடியால் இதைப் போட்டுக்கொள் என்று நகையை வசந்தசேனை கழுத்தில் அணிந்தாள். சூரியனும் உதயமாய் இரண்டு நாழிகையாய் விடவே சடுதியில் சாருதத்தனைத் தோட்டத்தில் பார்க்கவேண்டுமென்று தனது முகத்தை அலங்கரித்துக்கொள்ள உட்சென்றாள். இந்த சமயத்தில் ரதனிகை என்னும்

சாருதத்தனுடைய வேலைக்காரி ரோஹஸேனன என்ற தனது எஜமானன் குழந்தையை இடுப்பிலெடுத்துக் கொண்டு அவன் கையில் மண்ணாற் செய்யப்பட்ட ஒரு வண்டியை "இதை வைத்துக்கொண்டு விளையா டப்பா என் குழந்தாய்" என்று சொல்லிக்கொண்டு வச ந்தசேனை சிங்காரித்துக்கொண்டிருந்த இடம் வந்து சேர்ந்தாள். ரோஹஸேனனும் தனது தகப்பனுர் போலக் கம்பீர வடிவுள்ளவனுகை விருந்தபடியால் "யாரிந்தக் குழந்தை வா அப்பா" என்று அவனைத் தனது கைக ளால் வாரி எடுத்து வசந்தசேனை முத்தமிட்டாள். இவன் நமது யஜமானருடைய மனோரதத்தின் பலம்; அவர் குமாரன் என்று சொல்லவே, வசந்தசேனை ரோஹஸேனன் பேரில் தனது பிள்ளைபோல் அன்பு வைத்து மறுபடியும் எடுத்து மடியில் வைத்து உச்சிமுகர்ந்தாள். இப்படிச் செய்யும் ஸ்திரீயைக் கண்டு அக்குழந்தை வியப்புற்று தனது தாதியாகிய ரதனிகையைப் பார்த்து "யாரிவள் ரதனிகே" என்று கேட்கவே, அதற்கு அவளும் மரியா தையாகவே "இவளும் உன் அம்மா, குழந்தாய்" என்றாள். அதற்கு ரோஹஸேனனும் ரதனிகையைப் பார்த்து "இல்லை இல்லை. நீ பொய் சொல்லுகிறாய். எனக்குத் தெரி யாதோ. நம்மம்மாவுக்கு இத்தனை நகை ஏது சொல்லடி" என்றான். இதைக்கேட்டு வசந்தசேனை ஆ! ஆ! தெய் வமே! பணத்தில் படுத்துறங்கின சாருதத்த மகாராஜன் குழந்தை கூட "அம்மாவுக்கு இவ்வளவு நகை ஏதடி" என்று கேட்கும்படியாய் வந்ததே என்று பரிதபித்தாள். இப்படி இவள் தவிக்கையில் குழந்தையும் அழக்கண்டு என் என் கண்மணி அழுகிறது என்று ரதனிகையை

வந்து நின்றது. வண்டிக்காரனும் தான் தயாராக விருப்ப-தாகச் சொல்லி அனுப்பினன். அதற்கு வசந்தசேனை அரைநாழிகைக்குள் தான் வருவதாகவும் அதுவரையில் காத்திருக்கட்டும் என்றும் கட்டளையிட்டாள். பெண்டுகள் போகிற வண்டியாதலால் நன்றாய் நாலுபக்கங்களிலும் மூடப்பட்டிருந்தது. வண்டிக்காரன் கதவைத் திறந்து பார்க்கவே அதில் ரத்தின கம்ளபத்தைக் காணேம். ஓகோ நாம் புறப்படும் அவசரத்தில் வண்டிக்கு விரிப்புப் போடாமல் வந்து விட்டோம். யஜமானி அரைநாழிகை காத்திருக்கச் சொல்லியிருக்கிறாளே இதற்குள் விரிப்பை எடுத்து வருவோம் என்று வண்டியுடன் காடிகானவுக்குச் சென்றான்.

இந்த சங்கதி இப்படியிருக்க சகாரன் மூடுவண்டி ஒன்று அந்த ரஸ்தா வழியாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்தது. சாருதத்தன் வாசல்முன் வந்ததும் அப்புறம் அது போகக்கூடாமல் முன் ரஸ்தாவில் அநேக வண்டிகள் குடை கவிழ்ந்திருந்தன. அந்த வண்டிக்காரர்களும் சகாரன் வண்டிக்காரனைக் கொஞ்சம் தங்கள் வண்டிகளை ஒரு கைகொடுத்து எழுப்பிவிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார்கள். அவனும் அப்படியே செய்ய உத்தேசித்துச் சாருதத்தன் வாசல்முன் தன் வண்டியை நிறுத்திவிட்டுக் குடைகவிழ்ந்த வண்டிகள் சக்கரங்களைப் புரட்டப் போனன். இவன் போனதும் வசந்தசேனை வெளியில் வந்து வாசலில் நிற்கும் வண்டியில் தன்வண்டி என்று ஏறிக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டாள். முன் வண்டி குடை கவிழ்ந்திருந்ததும் வண்டிக்காரர்களெல்லாம் அங்கு குடை எடுத்துவிட்டுக் கொண்டிருந்ததையுங்

கண்டு தன் வண்டிக்காரனுமங்கிருந்ததாக எண்ணி விட்டாள். முன்வழி சரியானவுடனே சகாரன் வண்டிக்காரன் தன் வண்டியை தனது யஜமானன் பட்டணத்திற்கு வெளியிருந்த தோட்டத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போனான். ஐயோ! அந்த வண்டியிற்றான் வசந்தசேனையும் உட்கார்ந்துகொண்டு தனது அன்பனாகிய சாருதத்தனைப் பார்க்கப்போவதாக உத்தேசித்துப் போனது. வண்டி நகரும்பொழுதே இவள் வலதுகண் துடித்தது. "ஐயோ! வலதுகண் துடிக்கிறதே என்ன கஷ்டம். நமக்கோ அல்லது நமது அன்பருக்கோ தெரியவில்லையே. எல்லாக் கஷ்டமும் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்தால் தீரும்" என்று எண்ணி மனதைத் தேற்றிக்கொண்டாள்.

இப்படி இந்த சகாரன் வண்டி போனவுடன் ஒரு பெரிய கலகலசப்தமுண்டாயிற்று. பாலகன் என்ற கொடுங்கோன் மன்னன் அப்பொழுது அரசனென்பது எல்லாருக்கும் தெரியுமல்லவா. அவன் இராச்சியம் கொஞ்சநாள் தான் என்றும், இடைச்சேரியிலிருந்து ஆரியகனென்ற ஒரு மகாபுருஷன் சீக்கிரம் அரசாளப்போகிறான் என்றும் ஒரு சித்த புருஷன் சொல்லியிருந்தான். இதைப் பாலகனறிந்து ஆரியகனைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து கைகால்களில் விலங்குபோட்டு கொட்டடியில் வைத்தான். ஆரியகன் கக்ஷியில் அநேகம் பேர் சுபாவமாகவே சேர்ந்திருந்தார்கள். ஆரியகனும் வசந்தசேனை சகாரன் வண்டியில் தப்பி ஏறிப்போன அன்று காலமே தன் விலங்குகளை முறித்துக்கொண்டு கொட்டடியை விட்டு வெளிக்கிளம்பிவிட்டான். இவன் ஓடிவிட்டான்

என்ற சமாசாரம் இராசனாகிய பாலகனுக்கு தெரியவந்த-வுடன் ஊர்முழுவதும் தன் சேவகர்களை யனுப்பி எப்படியாவது ஆரியகனைப் பிடித்து வரும்படி உத்திரவிட்டான்.

விலங்கு முறித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்ட ஆரியகனும் காலில் சங்கிலி கலகல என்று இழுத்துக்கொண்டுவர கட்டுத்தறித்து வோடும் மதயானைபோல ஓடத் தலைப்பட்டான். இப்படி இவன் தப்புவதற்கு உதவி செய்தவன் சாருதத்தன் வீட்டில் கன்னம் வைத்த பிராமணனாகிய சர்பிலகனே. இவன் ஆரியகன் கக்ஷியைச் சேர்ந்தவனென்று நாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம்.

"பாலகனுக்குப்பிறகு நான் ராஜாவாக வேண்டுமென்பது என் தலையிலெழுதியிருந்தால் அதற்கு நான் என்ன செய்வேன். என்பேரில் என்ன குற்றம்; நடக்க வேண்டியது நடந்தே தீரும்" என்று நினைத்துக்கொண்டு ஆரியகன் ஓடும்பொழுது சாருதத்தன் வீடு திறந்திருக்கக்கண்டு "இது யார் வீடோ தெரியவில்லை தெய்வாதீனமாகத் திறந்திருக்கிறது. நிலற்றுக் கதவற்றுக் கிடக்கிறது. நம்மைப்போல் துர்ப்பாக்கியமுள்ள ஒருவனுடைய வீடாயிருக்கவேண்டும்" என்று எண்ணி உட்சென்றான்.

இவன் உட்சென்ற அரை நிமிஷத்திற்கெல்லாம் விரிப்பெடுக்கப்போன வண்டிக்காரன் சாருதத்தனிருந்த தோட்டத்திற்கு வசந்தசேனையை அழைத்துப் போக வாசலில் வண்டியைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி வண்டி தயாராக இருக்கிறது என்று சத்த மிட்டான். ஊருக்கு வெளியில் பெண்களை அழைத்துப்போக மூடு வண்டி வாசலில் வந்து சேரவே அதை ஆரியகன் உள்

ளிருந்து பார்த்து "நமது அதிர்ஷ்டந்தானிது. இதிலேறி உட்காருவோம். நம்மை இது வெளியில் கொண்டுபோகும். நாம் தப்பி விடுவோம்," என்று நினைத்துச் சரேலென்று அவ்வண்டியிலேறிக்கொண்டான். இவன் கால் விலங்கும் கல் கல் என்று சத்தஞ்செய்தபடியால் பாதசலங்கையணிந்த நமது யஜமானிதான் வண்டியிலேறினாள் என்று நினைத்து ஹை ஹை என்று வண்டிக்காரன் வண்டியை சாருதத்தன் தோட்டத்திற்கு ஓட்டிக்கொண்டு போனான்.

ஆரியகன் கோட்டையை விட்டு வெளிக்கிளம்பிவிடவே ஆள்போய்விட்டான் என்று ஊரெல்லாமல்லோலகல்லோலப்பட்டிருந்ததாக முன்னமே சொன்னோமே. சாருதத்தன் வண்டிபோகும் ரஸ்தாவில் சந்தனகன், வீரகன் என்ற இரண்டு சேவகர்கள் தப்பிப்போன கைதியைப் பிடிப்பதற்காக அங்குமிங்கும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். மூடிவண்டிவர அவர்கள் கண்டதும் "யாருடையது வண்டி எங்கு போகிறது யார் ஏறிக்கொண்டு போகிறார்கள் நிறுத்து பார்ப்போம்" என்றார்கள். உடனே வண்டிக்காரன் "சாருதத்த மகாராஜாவருடைய வண்டி. அவர் தோட்டத்திற்குப் போகிறது. வசந்தசேனை ஏறிப்போகிறாள்" எனவே, அதற்கு சந்தனகன் அப்படியா அந்த மகாபுருஷனுடைய வண்டியானால் நாம் பரிசோதிக்கவே வேண்டாம். அது போகட்டும். அந்த குணம் என்ற தாமரைப்பூவை நன்னடத்தை என்ற சந்திரகலையை யார்தானறியமாட்டார்கள் போகட்டும் என்றான். அதற்கு வீரகன் கூடாது நான் பரிசோதித்துத்தான் விடுவேன். யாராயிருந்தாலும் ராஜகாரியமாதலால் வண்டியைப் பரி

சோதித்துத்தான்விட வேண்டும் என்றான். உடனே பரி சோதிப்பதற்காக சந்தனகன் வண்டியிலேற வீரகன் வண்டி நுகத்தடியைத் தூக்கிக்கொண்டான். சந்தனகன் வண்டிக்குள் வந்ததும் ஆரியகன் அவன் காலைக் கெட்டி யாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு இந்த சமயத்தில் எனக்கு உயிர்பிச்சை கொடுத்துக் ஆதரித்தால் நான் பிறகு அர சனானால் உன்னை மறக்கமாட்டேன் என்றான். உடனே சந் தனகன் மிகவும் நல்ல குணமுள்ளவனாகையால் அப் படியே அபயங்கொடுத்து வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கி "பார்த்தேன் அவனை, இல்லை அவளை, போகட் டும் வண்டி." என்று சந்தனகன் பதறிச் சொன்னான். இதை வீரகன் கேட்டு "பார்த்தேன் அவனை, இல்லை அவளை" என்று நீ சொன்னதில் எனக்கு ஏதோ சந்தே கம் தோன்றுகிறது. நானும் பார்க்கவேண்டும் என் றான். "அப்படியானால் நான் பார்த்ததில் உனக்கு அவ்வளவு அவநம்பிக்கையா" என்று சந்தனகன் கேட்க, "இல்லை அவனை, இல்லை அவளை" என்று நீ சொன்னபடியால் எனக்கு உன் பேச்சில் நம்பிக்கை யில்லை. நானும் வண்டியைப் பரிசோதிக்கத்தான் வேண்டுமென்று வீரகன் சொல்ல இவ்விருவர்களுக்கும் சண்டையுண்டாய் விட்டது. "நான் பார்த்த வண் டியை நீ மறுபடி பார்க்க உனக்கென்ன அவ்வளவு அதி காரம்" என்று சந்தனகன் வீரகனைப்பார்த்துச் சொல்ல இவ்விருவர்களுக்கும் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்ப் பேச்சு முற்றி சண்டையுண்டாய் விட்டது. அச்சண்டையில் வீரகன் நன்றாயடிபட்டு, சந்தனகன் செய்த அநியா யத்தை அரசனிடம் முறையிடச் சென்றான். உடனே சந்

னகனும தனது பட்டாக்கத்தியை உருவி சாருதத்தன் வண்டியிலிருந்த ஆரியகனிடம் அடையாளமாகக் கொடுத்து இனி யாராவது இவ்வண்டியைச் சோதிக்க வந்தால் முன்னமே சந்தனகன் சோதித்திருக்கிறான். அதற்கடையாள மிந்தக்கத்தி என்று காட்டி வண்டியை ஓட்டிப் போகச் சொன்னான். ஆரியகனும் சந்தனகன் நமக்கு பூர்வ சன்மத்தில் பந்து. நமக்கு கையில் ஒரு ஆயுதத்தையுங் கொடுத்தான். நற்சகுனமாக நமது வலது கண்ணுந் துடிக்கிறது. நமது கக்ஷியில் ஈசுவரனிருக்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டே போனான். வண்டிக்காரனுக்கு மட்டில் வசந்தசேனையே தான் வண்டிக்குள் போவதாக எண்ணம்.

சந்தனகனும் இனி நாமிங்கிருப்பதில் பயனில்லை. ஊர்காவல் வீரகனை நாம் பகைத்துக்கொண்டு விட்டோம். என்ன சமயத்தில் என்ன வருமோ என்று பயந்து தனது பெண்சாதி பிள்ளைகள் சகிதம் ஆரியகன் கக்ஷியைக் கைபற்றிச் சர்விலகனிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

பட்டணத்திற்கு வெளியில் தனது தோட்டத்தில் எப்பொழுது வசந்தசேனை வரப்போகிறாள், ஏனிவ்வளவு தாமதம் என்று சாருதத்தன் தனது ஒரே தோழனாகிய மைத்திரேயனிடம் பேசிப்பேசி விசாரப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான். அத்தோட்டத்தின் மரங்கள் எல்லாம் வியாபாரிகள் போலவும், அதில் பூத்திருந்த புஷ்பங்கள் வியாபாரச் சரக்குகள் போலவும், அவைகளின் தேனை உண்டு போகும் வண்டுகள் சரக்கு பிடித்துக்கொண்டு போகும் வியாபாரிகள் போலவும் தென்பட்டன. "ஏன் நமது வண்டி வரவில்லை மைத்திரேயா! நடுவில் அச்சு ஒருகால்

மூழ்ந்திருக்குமோ மாட்டுக் கயிறு ஒருகால்போயிற்றோ அல்லது வழிதப்பி மயங்குகிறானோ வண்டிக்காரன்" என்று விசாரப்படுகையிலேயே வண்டி ஓசையும் கேட்டது. உடனே திரும்பிப்பார்க்கத் தன் வண்டியாக விருக்கக் கண்டு அதிலிருக்கும் வசந்தசேனையைப்பார்க்க இருவரும் சென்றார்கள்.

வண்டி தோட்டத்திற்குள் நுழைந்ததும் "நல்லது நாம் இதுவரையில் வந்தோமே இப்பொழுது குதித்து ஓடிவிடுவோமா அல்லது அந்த மகானுபாவன் சாருதத்தனைப் பார்த்துவிட்டே போவோமா" என்று ஆரியகன் ஆலோசிக்கையிலேயே அங்கு சாருதத்தன் வந்து சேர்ந்தான். அந்த மகா புருஷனைக் கண்டு ஆரியகன் கண் கூச்சுண்டு காலில் விழுந்து நடந்ததை நடந்தபடி சொன்னான். அவைகளை எல்லாங்கேட்டு சாருதத்தன் சந்தோஷப்பட்டு ஆரியகன் கால்விலங்குகளைத் தறித்துப் பாழுங் கிணற்றிற்போட்டு அவனைத் தனது வண்டியிலேயே அவனிருப்பிடம் போய்ச்சேர அனுப்பினான். ஆரியகனும் இந்த உபகாரத்தை நான் ஒருபொழுதும் மறக்கேன் என்று சொல்லி சாருதத்தனிடம் விடை பெற்று அவன் வண்டியிலேயே சர்விலகன் முதலான தனது கக்ஷிக்காரர்கள் சேர்ந்திருக்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அவன் போன பிறகு நமது வண்டியில் ஆரியகனேறி வந்தானே, வசந்தசேனை கதி என்னமாயிற்றோ என்று யோசிக்கையிலேயே தனது இடதுகண் துடிக்கக் கண்டு அச்சமுற்று "மைத்திரேயா வா, சீக்கிரம் வீடு போவோம். வசந்தசேனையைப் பாராத என் மனம் பதைக்

கிறது" என்று சொல்லி அவனை அழைத்துக்கொண்டு புறப்படுகையிலேயே ஒரு பௌத்த சன்னியாசி எதிர் வரக்கண்டு "ஐயோ! இந்த அபசகுனமும் வேண்டுமா வசந்தசேனை என்ன மானுளோ" என்று விரைக்க வீட்டைப்பார்க்க சாருதத்தன் திரும்பிவிட்டான்.

வீடு வந்ததும் வசந்தசேனை தன் நகைகளைக் கழற்றி ரோஹஸேனன் விளையாட்டுக்காக அவன் வண்டியிற் போட்டுவிட்டு வீட்டிற்கோ அல்லது தோட்டத்திற்கோ வண்டி ஏறிக்கொண்டுபோனுள் என்று தெரியவந்தது. உடனே அவள் நகைகளை எல்லாம் எடுத்து மைத்திரேயனிடங் கொடுத்து "அப்பா, இந்த ஆபரணங்களை யவளிடம் சேர்ப்பித்து அவள் க்ஷேமத்தை அறிந்து வா" என்று அனுப்பினுன். அவனும் சீக்கிரம் போவதாக நகைகளை வாங்கிக்கொண்டான்.

சகாரன் மகா கொடிய பாவி என்றும் வசந்தசேனையை அநேகந்தடவை சுற்றித் தொடர்ந்திருக்கிறுன் என்றும் நாம் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேமல்லவா. அந்த வசந்தசேனையே தனது விதிவசத்தால் தெரியாத்தனமாக சாருதத்தன் வண்டி என்று சகாரன் வண்டியிலேறிக்கொண்டு போனதையும் நாம் முன்னமே சொன்னேமே. அந்த வண்டியோ சகாரனை வீட்டிற்கு அழைத்து வரப்போன வண்டி. வெகு நாழியாயும் வண்டி வாராமலிருந்தது. துஷ்டர்களுக்கு எப்பொழுதும் கெட்ட செய்கையிலேயே ருசியாதலால் அங்கு ஸ்நானம் பண்ணவந்த ஒரு பௌத்த சன்னியாசியைப் பிடித்துக்கொண்டு சகாரன் தொந்தரை செய்யத் தலைப்பட்டான். வீடு வாசலற்றுக் காய் கிழங்கு இலைகளைப்

புசித்துக்கொண்டு திரியும் சன்னியாசிகளை உபத்திரவித்தால் யாருக்குத்தான் மனம் பதைக்காது. சகாரன் அந்த பௌத்த சன்னியாசியைச் செய்யாத உபத்திரவமெல்லாஞ்செய்து வந்தான். நீ பிறந்தபொழுதே சன்னியாசியாக ஏன் பிறக்கவில்லை என்று இந்தத் துஷ்டாத்மா அந்த மகாத்மாவைப் பீடிக்கத்தலைப்பட்டான். இவைகளை எல்லாம் சகாரன் கிட்டவிருந்த விடன் கண்டு நல்லவார்த்தை சொல்லி மெதுவாய் அவனைத் தப்பிக்கச்செய்தான்.

சன்னியாசி தப்பி ஓடினதும் வண்டி வந்தது. "ஏன் இத்தனை நாழிகை தாமதித்தாய்" என்ற சகாரனுடைய குரல் வசந்தசேனை காதில் விழவே, அவள் நடுநடுங்கி ஓ! ஓ! காரியம் மோசமாயல்லவோ முடிந்தது. என்ன செய்யப் போகிறேன் ஈசுவரா" என்று குற்றுயிராய்ப் போய்விட்டாள். உடனே வண்டியிலேற விடன் வந்து அதில் வசந்தசேனை யிருக்கக்கண்டு என்ன விபரீதம். வெளுத்த மணற்குன்றுகளில் தெளிந்த நதிக்கரையில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அன்ன புருஷனை அன்னப் பெண் விட்டு காக்கையை நாடுவளா என்று அச்சமுற்றான். அதற்கு வசந்தசேனை விடன் காலைப் பற்றிக்கொண்டு "என்பேரில் சந்தேகம் வேண்டாம். வண்டி தப்பி ஏறி வந்து சேர்ந்தேன். என்னை ரக்ஷித்தருளும்" என்றாள். அப்படியே ரக்ஷிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு விடன் வண்டியிலிருந்து கீழே குதித்து அடா யப்பா; ஒரு பெரிய பிசாசு இங்கே யிருக்கிறது என்றான். பிசாசாயிருந்தால் உன்னை எப்படி விட்டது பார்ப்போமென்று சகாரனும் வண்டி பண்டை வந்து பார்த்து வசந்தசேனையாக விருக்கக் கண்டு அவளைத்தன் வண்டியில் உட்காராதே இறங்கு

கீழே என்றான். அவளும் கீழ்வந்து ஒரு மரத்தடியில் போய் மயங்கி நின்றாள். அநேக விதமாய் அவள் மன தைக் கவர சகாரன் சொல்லிப்பார்த்தான். அவளோ சாதி யில் வேசியாயிருந்தும் குணத்தில் குலப்பெண்ணுக்கு மேலென்று சொல்லியிருக்கிறோமே. சகாரன் பேசும் பேச் செல்லாம் அவள் கோபத்திற்கு நெய்விட்டாற் போலா யிற்று. சகாரன் அவள் காலில் விழுந்தும் பார்த்தான். அதற்கு அவள் தனது இடது காலால் அவன் தலையி லுதைத்தாளேயன்றிக் கொஞ்ச மேனு மிணங்கவில்லை. தலையில் உதை விழவே சகாரனுக்குக் கோபம் பொறுக்கக் கூடவில்லை. "ஒரு நாளும் ஒரு தெய்வத்தைக்கூட நோக்கி வணங்காத தலை இன்று உன்னை வணங்கினால் நீ உதைக் கிறமட்டு மாயிற்று பார் உன்னைக்கொன்றுவிடுகிறேன்" என்றான். உடனே விடனைப்பார்த்துச் சகாரன் நீ இவ ளைக் கொன்றுவிடு உனக்கு அநேகம்பொன் தருகிறேன் எனவே, அதற்கு அவன் இந்த நகரத்துக்கு அலங் காரமாக விளங்கும் இப்பெண்மணியை வதைத்துவிட்டு நான் பரலோகம் என்ற நதியை எந்தத்தெப்பத்தைக் கொண்டு கடப்பேனென, அதற்குச் சகாரன் நான் நூறு தெப்பம் பண்ணித் தருகிறேன். ஒருவரும் உன்னைப் பார்க்கமாட்டார்கள் கொல் என்றான். விடன் "அடா மூடா, பத்து திசைகளும் நம்மைப் பார்க்கின்றனவே, வனதேவ தைகளும் சந்திர சூரியர்களும் ஆகாசமும் பூமியும் நம் மைப் பார்க்கின்றனவே" என்று சொல்லி நாம் அருகா மையிலிருப்பதால் வசந்தசேனை இவனுக்குப் பிடிப்புக் கொடுத்துப் பேசாமலிருக்கிறாளோ என்னமோ என்று மறைந்தான்.

சகாரன் கொண்ட கருத்தோ நிசமான கெட்ட கருத்து. குற்றமற்ற அப்பெண்மணியைக் கழுத்தைப் பிசைந்து கொன்றுவிட்டான் என்கலாம். இப்படி இவன் செய்த கொலையைத் தூரத்திலிருந்து பார்த்த விடன் வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு இனி இந்தப் பாபத்தை நான் எங்குபோய்ப் போக்குவேன், இந்தத் துஷ்டனுடைய சகவாசம் போதுமென்று விடன் சர்விலகனிடம் ஓடிவிட்டான். அவன் ஓடிவிடவே தனது சேடன் ஒருவன் மாத்திரம் தான் செய்த காரியத்துக்குச் சாட்சியாகையால் சகாரன் அவனைத் தனது வீடுகொண்டு போய் மாடியின்பேரில் இருப்புச் சங்கிலி போட்டுத் தூணிற் கட்டிவிட்டான்.

தோட்டத்தில் வசந்தசேனையைச் சகாரன் கொன்று அவளை அங்கிருந்த குளக்கரையருகிற் போட்டு மேலே சருகைத் தூவி வீடுபோய்ச் சேர்ந்தான். நல்லது இவளைத்தான் கொன்றுய்விட்டது. இனி நாம் செய்யவேண்டியதென்னவெனில் இவள் நாயகனுகக் கொண்டாடிவந்த சாருதத்தனை நாசஞ் செய்யவேண்டும். அது எப்படியாகுமென்றால் இவள் நகைக்காக ஆசைப்பட்டு அவனே இவளைக் கொன்றதாகப் பொய்ப்பிராது செய்து விசாரணைக்குக் கொண்டு வந்துவிடுவோம், தரித்திரன் தலைமேல் என்னவித குற்றஞ் சுமத்தினுற்றான் செல்லாது என்று நினைத்து அந்தப்படி என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவைகளுக்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்தான். இந்த சகாரன் வெகு துஷ்டன். நல்ல சங்கதிகள் இவனுக்கு ஒன்றுந் தெரியாவிடினும் சூது, வாது, பொய்ப்பிராது இவைகளில் சமர்த்தன்.

முன்னமே நாம் ஸம்வாககன் என்ற ஒரு தூதனை வசந்தசேனை அவன் பட்ட பத்துப் பொன் கடனுக்காகத் தன் நகையைக் கழற்றிக்கொடுத்து விடுவித்தாள் என்றும், அன்று முதல் அவன் பௌத்த சன்னியாசியாகப் போய்விட்டானென்றும் சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா. வசந்தசேனை வருமுன் அந்தத் தோட்டத்திற்கு வந்து சகாரன் கையிற் சிக்கிக்கொண்டு அவதிப்பட்டவன் அந்தச் சன்னியாசியே. பிறகு அடுத்த தோட்டத்திற் போய் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு எங்கேயாவது சருகுகள் குவிந்திருந்தாலங்கு தன் காஷாய வஸ்திரத்தைக் காயப் போடுவோம் என்று சகாரன் முதலானவர்கள் போய் விட்டபடியால் மறுபடி யங்கு வந்தான். அவ்விடம் குளக்கரை யருகாமையில் குவிக்கப்பட்டிருந்த சருகில் தன் வஸ்திரத்தைப் பிரித்துப்போட்டான். அதே சருகின் கீழ்தான் வசந்தசேனையும் குற்றுயிராய் கிடந்தாள். ஈரவேஷ்டி தன்பேரில் போட்டிருந்த சருகின்மேல் விழவே அந்த ஈரம் அவள் பேரிலும் கொஞ்சம் பட்டு உணர்ச்சியை உண்டாக்கிற்று. சகாரன் என்னதான் மென்னியைப் பிடித்தும் இவள் சாருதத்தன்பேரில் வைத்திருந்த வாஞ்சையால் முற்றிலும் சாகவில்லை. ஈர உணர்ச்சி தேகத்தில் பட்டவுடனே அவள் தனது கையைத் தூக்கினாள். குளக்கரையில் உட்கார்ந்திருந்த சன்னியாசியும் பெண்பால் கையொன்று கிளம்பக்கண்டு வியப்புற்று அருகாமையில் வந்து பார்க்க முன்னம் தனக்கு உபகாரஞ் செய்த வசந்தசேனையா யிருக்கக்கண்டு கண்ணீர் வடித்துத் தங்களுக்கு ஏன் இப்படிப்பட்ட கதி வந்ததென்று கேட்க அதற்கு அவள் பதில் சொல்ல நாவெழாமல்

கடடைவிரலைச் சுட்டி வாயைக் காட்டித் தீர்த்தங் கேட்டாள். சமீபமிருந்த குளத்திற்குப் போய்த் தீர்த்தங் கொண்டு வருமளவுங்கூட அவள் தாகம் தாங்காதென்பதை யுணர்ந்து தனது வஸ்திரத்திலிருந்த சலத்தை அவள் வாயிலும் முகத்திலும் பிழிய அவள் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்தாள். பிறகு தனக்கு வந்த கதியைச் சுருக்கமாகச் சன்னியாசியிடஞ் சொல்லி சீக்கிரம் நான் களைதீரும்படியான விடத்தில் என்னைக் கொண்டுபோ என்று சொல்ல அதற்கு அவனும் அப்படியே தனது தங்கையொருவள் தாபசியாயிருந்த அடுத்த மடத்தில் வசந்தசேனையைக் கொண்டுபோய் விட்டான்.

சாருதத்தன் தான் காலமே எழுந்திருந்து வசந்தசேனையை யழைத்து வரும்படி வண்டியையும் வண்டிக்காரனையும் வீட்டில் விட்டுவிட்டுத் தான் முன்னமே பட்டணத்திற்கு வெளியிலிருந்த தோட்டத்திற்குச் சென்றான். அந்த வண்டியின் மூலமாக ஆரியகன் தப்பிச் சாருதத்தன் தோட்டம் வரவே அவன் விலங்குகளை முறித்து அதே வண்டியில் அவனூருக்கு அவனை சாருதத்தன் அனுப்பிவிட்டு வசந்தசேனை என்னமானளோ என்று வீடுவந்து சேர்ந்தான்.

வசந்தசேனையோ சகாரன் வண்டியில் மாறுபாடாக ஏறிக்கொண்டு தெரியாத்தனமாக சகாரன் தோட்டத்திற்குச் சென்று அவனால் கொல்லப்பட்டாள். பிறகு அவள் ஸம்வாககனுடைய உதவியாற் பிழைத்து அவன் தங்கை தாபசியாயிருந்தவளிடம் போய் கொஞ்சங்களைப்பு தீர உட்கார்ந்தாள் என்பதாகவும் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். ஆனால் இப்படி இவள் பிழைத்தது சகாரனுக்

குத் தெரியாது. அவள் முற்றிலும் இறந்தாள் என்றே எண்ணி அவளைச் சாருதத்தன் கொன்றதாகப் பொய்ப் பிராது செய்ய உத்தேசித்துக்கொண்டு சகாரன் உடனே நியாயசபைமுன் வந்து தோன்றினன்.

இவனைக்கண்டால் எல்லாருக்கும் பயமென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமே. இவன் அங்கு வந்ததும் ஆசனங்களெல்லாம் சரியாய்ப் போடப்பட்டு நியாயாதிகாரி, செட்டிகள், குமாஸ்தா (காரியஸ்தன்) முதலான உத்தியோகஸ்தர்கள் வந்து கூடுங்காலமாக விருந்தது. நியாயாதிகாரி தான் வந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டார். அவருடைய தீர்ப்புகளை எழுத அவருடைய வலதுபக்கத்தில் குமாஸ்தாவும் அவர்களுடைய தீர்ப்புகளைச் சீர்தூக்கிப்பார்க்க இடதுபக்கத்தில் செட்டிகளும் உட்கார்ந்தார்கள்.

இப்படி இவர்கள் உட்கார்ந்ததும் வாசலிலிருந்து ஒரு சேவகன் வந்து "தர்மப்பிரபுக்களே, சகாரன் என்ற நமது அரசனுடைய மைத்துனர் ஏதோ ஒரு பிராது கொண்டுவந்திருக்கிறதாகத் தெருவிக்கச் சொன்னர்" என்றான். ஆகா! சகாரனு! ஐயோ, அவன் பாபியாயிற்றே. இன்று வெகு சாக்கிரதையாய் நியாயத்தை நான் சோதிக்கவேண்டியிருக்கும், செட்டியவர்களே, தீர்க்காலோசனை பண்ணவேண்டும் என்று நியாயாதிபதி தன்னைச்சுற்றி இருந்தவர்களை எச்சரித்துவிட்டு சகாரனைப் பிராது கொண்டுவரலாம் என்று உத்திரவு பண்ணினன். அப்படியே ஆகட்டும் தர்மப்பிரபுவே என்று சொல்லி வேலைக்காரன் வெளியிற் சென்றான். அதற்குள் நியாயாதிபதியானவன், நியாயமென்றும்

அநியாயமென்றும் கண்டுபிடிக்குஞ் சிரமத்தைப் பற்றிப் பின்வருமாறு மனதிற்குள் யோசிக்கலானன் :— கட்சிப்பிர்திகட்சிகள் வியவகாரத்திற்கு நியாய ஸ்தலத்தில் வந்து நின்று வாதிக்கையில் இன்னர் சொல்வது நியாயம் இன்னர் சொல்வது அநியாயமென்று அறிவது மிகவும் கஷ்டம். ஒருவன் மற்றொருவன்பேரில் ஒரு குற்றத்தைச் சாற்றலாம். அப்படிச் சாற்றப்பட்ட குற்றம் நிஜம் என்று நிச்சயமானுற்கூட யார் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டாரோ அவன் குற்றத்தை இலேசில் ஒப்புக்கொள்ளுகிருனே? அவனுடைய சிநேகிதர்கள் அவன் குற்றத்தை மறைத்து வாதாடுகிறார்கள். அவனுடைய சத்ருக்கள் அவன் குற்றத்தை அதிகரித்தே பேசுகிறார்கள். நாம்தான் நமது காதில் நேரில் ஒருவிதமாக ஒரு சமாசாரத்தைக்கேட்டும் அதை சரி என்று எப்படி நம்பக்கூடும்.

ஒற்றிற் றெரியா சிறைப்புறத் தோர்துமெனப்
பொற்றோ டினையாத் தெரிந்ததும்—குற்றம்
அரிவரிதென் றஞ்சுவதே செங்கோன்மை சென்று
முறையிடினுங் கேளாமை யன்று.

ஒருவனைத் தூஷிப்பது மிகவும் எளிது. அப்படிச் செய்யப்பட்ட தூஷணை உண்மைதானு என்று கண்டு பிடிப்பது மிகவும் அரிது. அப்படி நாம் செய்யப் பிசகினல் உலகை நிந்தை நமது தலையில் வருவது நிச்சயம். நியாயஸ்தலத்தில் வந்து உட்காரும் நியாயாதிபதி, படித்தவனுகமட்டு மிருந்தாற் போதாது. அமரிக்கையுள்ளவனுகவும், கோபம் என்பதே இல்லாதவனுகவும், சமபுத்தியுள்ள தார்மிஷ்டனுகவும் இருக்கவேண்டும். தீர்ப்பைச்

செம்மையாய் ஆலோசித்துச் சொல்லுகிறவனாக இருக்க வேண்டும். பலமற்றவர்களுக்கு ஒரு பிடிப்பாகவும், துஷ்டர்களுக்கு ஒரு சர்ப்பமாகவுமிருக்கவேண்டும். உண்மை, நியாயம் இவைகளைத்தவிர மற்றொரு விஷயத்திலும் தன் மனதைச் செலுத்தாதவனாக நியாயாதிபதி இருக்கவேண்டும். கை நீட்டிப் பணம் வாங்குங்குணம் நியாயத்திற்குக் கொடிய சத்துரு. அரசனுடைய கோபம் ஒருகால் நமக்கு சம்பவிக்குமோ என்ற பயம் நியாயாதிபதிக்குக் கொஞ்சமேனுமிருக்கக்கூடாது" என்றிவ்வாறு பலவிதமாய் நியாயாதிபதி யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே சகாரன் தன் பிராதுடன் அவ்விடம் தோன்றினான்.

நியாயாதிபதி—நீர்தானா வாதி?

சகாரன்—ஆம் நான்தான் வாதி.

நியாயாதிபதி—உமது பிராதென்ன ?

சகாரன்—"ஐயா, நான் மெப்பாயவ்வளவு உயர்ந்த குலத்திற் பிறந்தவன். அரசனுடைய மாமனார் என் தகப்பனார் : அரசனும் அவருடைய மாப்பிள்ளை : நான் அரசனுடைய மைத்துனன் : என் தமக்கை புருஷன் அரசன். இது என்னுடைய வம்சத்தின் வரலாறு" என்றான். இவன் சொன்ன இந்த நான்கு சம்பந்தமும் ஒருவித உறவைத்தான் காட்டுகிறதேயன்றி வேறல்ல. ஆனாலிந்த மூடாத்மா மனதில் நான்குவித உறவைக் காட்டுவதாக எண்ணம். இப்படி இவன் சொன்னதை நியாயாதிகாரி கேட்டு "வெகு சந்தோஷம். எனக்கு எல்லாந் தெரியும் ; குலத்தைப்பற்றிச் சொல்லுவதில் என்ன பிரயோசனம். குணத்திற்கு நடத்தைதான் காரணம். நல்ல படுகையில் சந்தனமரமும் உண்டாகும் ; அதைவிட வெகு செழிப்

பாய் வேலமரங்களும் முட்களுடன் உண்டாகின்றன. நல்லது உமது காரியத்தைச் சொல்லும் என்றான்.

சகாரன்—புஷ்பகாண்டகமென்ற ஒரு தோட்டம் மகாராஜாவால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் தினம் அங்குபோய்க் காலத்தைக் கழிப்பதுண்டு. அதே மாதிரி நான் இன்றைய தினம் அங்கு போயிருந்தேன். ஆச்சரியம் ஆச்சரியம். ஒரு பெண்ணின் பிணத்தை அங்கு இன்று பார்த்தேன்.

நியாயாதிபதி—இன்னாருடைய பிணமென்று நீர் அறிவீரா ?

சகாரன்—நன்றாயறிவேன். யாரோ ஒரு போக்கிரி அவள் நகைக்காக ஆசைப்பட்டு அவளை என் தோட்டத்திற்குக் கொண்டு வந்து கொன்றாற்போல் காண்கிறது: நானல்ல.

இப்படி எங்கப்பா குதிருக்குள்ளில்லை என்பது போல "நானல்ல" என்று தனது மூடத்தனத்தால் நான் தான் அவளைக் கொன்றேன் என்பதுபோல சகாரன் பிரா தைச் சொல்லி முடித்தான்.

இப்படி இவன் சொன்னவுடன் நியாயாதிபதி என்ன அநியாயம். நகர் சோதனைக்காரர்கள் எங்குபோனார்கள். ஓய் குமாஸ்தா "நானல்ல" என்பதை முதலில் எழுதிக் கொள்ளும் என்றார்.

குமாஸ்தாவும் உத்திரவுப்படியே எழுதியாயிற்று என்று தெரிவித்தான்.

இப்படி தான் "நானல்ல" என்று சொன்னதையும், அதைத்தானே முதலில் எழுதிக்கொள்ள நியாயாதிகாரி குமாஸ்தாவைக் கட்டளையிட்டதையும் பார்த்து

சகாரன் மனதிற்குள் நடுங்கி சரேலென்று அதிகாரி யைப் பார்த்து ஸ்வாமி என்ன கோலாகலம் பண்ணு கிறீர்கள். "நானல்ல அதைப் பார்த்தவன்" என்று நான் சொல்லி முடிக்குமுன் "நானல்ல" என்பதை எழுதச் சொல்லுகிறீர்கள் என "நியாயாதிபதி, அப்படி யானால் நகைக்காக என்று பிராதில் சொன்னீரே. அப் படித்தான் என்பது உமக்கு எப்படித் தெரியும்," என்று விசாரிக்க அவளுடைய கை கால் கழுத்து முதலியவைக ளெல்லாம் நகைகளில்லாமலிருந்தபடியால் நான் அப்படி அனுமானிக்கிறேன் என்றான். நியாயாதிபதி இருக்கக் கூடும் என்றார். சகாரனும் இந்தத்தடவை நாம் வாயாற் கெடாமற் பிழைத்தோம் என்று தேறுதலடைந்தான்.

பிறகு அதிகாரிகள் இப்பொழுது இந்தக் காரி யத்தை நாம் ஒருசாட்சியை வைத்து விசாரிக்கவேண்டு மென்று யோசித்து வசந்தசேனை தாயாரை யழைத்துவர ஆளனுப்பினார்கள். அவள் திடீரென்று கச்சேரியி லிருந்து தன்னைச் சேவகனழைக்கக் கண்டு நடுநடுங்கி என்னமோ ஏதோ தனது நாயகனிடஞ்சென்று வசந்த சேனை இன்னும் வரக்காணோமே என்று விசாரிக்கப்பட் டவளாக அதிகாரிகள் உட்கார்ந்திருந்த மண்டபம் வந்து சேர்ந்தாள். அவ்விடம் வந்ததும் அதிகாரிகளை வணங்கி அவர்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தாள்.

நியா—நீர்தானா வசந்தசேனையின் தாயார்?

தாய்—ஆம், நான்தான் அவள் தாயார்.

நியா—உம்முடைய பெண் எங்கே யிருக்கிறாள்?

தாய்—அவள் நாயகன் வீட்டில்.

நியா—அந்த நாயகன் யார்?

இப்படி நியாயாதிபதி கேட்க, பொது ஸ்தலத்தில் தன் பெண் சாருதத்தனிடம் இருப்பதாகச் சொல்லுவது அம்மகானுக்குக் குறைவு என்று எண்ணி தாய்க்கிழவி தலைகுனிந்தாள். அதைக்கண்டு நியாயாதிபதி "நாம் உம்மை நம்முன் வந்திருக்கிற பிராதின் நிமித்தம் கேட்கிறோம். வெட்கப்படாமல் சொல்லும்" எனவே, பிராதென்பதைக் கேட்டுத் தாய்க்கிழவி அங்கமெல்லாம் நடுங்கி "பிரபுக்களே, என் பெண் வினயத்தர் பேரனும், சகரதத்தர் குமாரனுமான, சாருதத்தரிடம் தன் காலத்தைக் கழிக்கிறாள்" என்றாள்.

இப்படி இவள் சொல்லி வாய் மூடுமுன் சகாரன் எழுந்திருந்து கேட்டீர்களா அதிகாரிகளே, என் பிராதுக்குப் பிரதிவாதி சாருதத்தன் என்றான்.

செட்டியானவர் சாருதத்தனுடன் வசந்தசேனை தன் காலத்தைக் கழிக்கிறாள் என்பதானது உம் பிராதிற்கு அவரைப் பிரதிவாதியாக்கமாட்டாது. கொஞ்சம் பொறுமென்றார்.

அதற்கு நியாயாதிபதி "எப்படியோ இந்த விஷயத்தை விசாரிக்க அவரும் வந்துதானாகவேண்டும். சீக்கிரம் அவரை வரவழைக்கவேண்டும்" என்று சொல்லி அப்பேர்ப்பட்ட மகாபுருஷனை கச்சேரிக்கு எப்படி வரவழைக்கிறது என்று மனதிற்குள் நடுங்கி, ஆனால் குற்றம் நம்முடையதல்ல, சட்டம் அப்படியிருக்கிறது என்று மனதைத் தைரியப்படுத்திக்கொண்டு ஒரு சேவகனைக் கூப்பிட்டு சாதாரண மனிதனை அழைப்பதுபோல் பதறாமல் வெகு மரியாதையுடன் சாருதத்தனை யழைத்து வரும்படி எச்சரித்து அனுப்பினார்.

இப்படி யனுப்பப்பட்ட சேவகனும் சாருதத்தர் வீட்டுவாசல் போய்ச்சேர்ந்தான். வாசலிற் சேவகனைக் கண்டதும் "குற்றமுள்ளவன் நெஞ்சு குறுகுறு என்கும்" என்ற பழமொழிப்படி அன்று காலமே தான் ஆரியகனை விலங்கு தறித்து விடுவித்தபடியால், அதை ஒருகாலரசன் அறிந்து தன்னைத் தண்டிக்க ஆளை யனுப்பினானோ என்று நடுங்கினார்.

இதற்குள் சேவகனும் வந்து அதிகாரிகள் நியாய ஸ்தலத்திற்கு வரக் கேட்டுக்கொண்டதாகச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு இனி யோசிப்பதில் பிரயோசனமில்லை. நியாயஸ்தலம் போனால் எல்லாந் தெரியுமென்று நினைத்துப் புறப்பட்டார். இப்படிப் புறப்படும்போதே சந்தேகித்துக்கொண்டு புறப்படும் இவருக்கு அன்றையதினமுண்டான அபசகுனங்களும் அனேகமாயிருந்தன. இவரது இடதுகண் துடித்தது. காக்கைகள் கத்தின. பறப்பாம்பு எதிர்ப்பட்டது. ஈரமில்லாத விடத்தில் வைக்கப்பட்ட கால் சறுக்கிற்று. இப்படியாயுண்டாகும் அபசகுனங்களைக் கண்டு நடுநடுங்கி இன்று நமது தலை தப்பப்போகிறதில்லை. வந்துவிட்டது நமது பிராணனுக்கு மோசம் என்று யோசித்துக்கொண்டு அதிகாரிகள் உட்கார்ந்திருந்த மண்டபம் வந்து சேர்ந்தார். மண்டபத்தைப் பார்த்தது அது சாருதத்தர் கண்ணுக்கு ஒரு சமுத்திரம்போல் தோன்றிற்று. முற்றிலும் அதைச் சமுத்திரமாகச் சொல்லவேண்டுமே அது எப்படி என்றால் சிந்தை என்ற விசாரத்தில் மூழ்கியிருக்கும் மந்திரிகளையே அந்த நியாயாதிகாரம் என்ற சமுத்திரத்தில் ஜலமாகச் சொல்லலாம். அங்குமிங்கும் அல்லாடி கோட்

சொல்லும் தூதர்களையே அச்சமுத்திரத்தின் அலைகளாக வும், தெரியாத விடங்களிற் பதுங்கி நின்று ஒட்டுக் கேட்டு ஆட்களை வளைக்குஞ் சேவகர்களையே முதலை களாகவுஞ் சொல்லலாம். நியாயத்திற்கு வந்தவர்களை வதைத்துப் பணம் பிடுங்கித்தின்கிற குமாஸ்தாக்களை ஆளைக்கொத்தித் தின்னும் வாள் என்கலாம். அச்சமுத் திரம் அலைமோதும் கரையையே நியாயத்தின் கரை என் கலாம். நியாயமென்ற கரை கடைசியாய்ச் சுகமாயிருந்த போதிலும் சமுத்திரம் என்பது பார்க்கப்பட்டவர்களுக் குப் பயமல்லவா? அப்படிப்பட்ட சமுத்திரத்திற்கு ஒப்பான நியாய மண்டபத்தைப் பார்த்து, சாருதத்த ரென்ற மகாபுருஷரும் நடுநடுங்கினார். அதனுட் புகும் பொழுதே அதன் நிலை தன் தலைமேல் மோத பயமுற்று "ஐயோ இன்று நேரிட்ட அபசகுனம் போதாதா? இது வும் வேண்டுமா?" என்று மனம் பதைத்து உட்சென்றார்.

இப்படி வரும் சாருதத்தரை அதிகாரி தூர இருந்தே பார்த்து "ஆகா சாருதத்தன் வடிவம் எவ் வளவு அழகாயிருக்கிறது. எவ்வளவு எடுப்பான மூக்கு; எவ்வளவு விசாலமான கண்கள்; இப்படிப்பட்ட உரு வம் பாபமும் செய்யுமா? மனிதனிடத்திலும் பசு, குதிரை முதலிய மிருகங்களிடத்திலும், நல்ல உருவம் ஒருநாளும் தீமை செய்கிறதில்லை என்பது சாஸ்திர மாயிற்றே" என்று யோசிக்கையிலேயே சாருதத்த ரங்கு வந்து சேர்ந்து எல்லாருக்குந் தலைவணங்கி நின் றார். அதிகாரியும் பரபரப்பாய் எழுந்திருந்து அவருக்கு மரியாதைபண்ணி ஆசனத்திலிருத்தினார். இப்படிச் செய்யப்பட்ட மரியாதை சகாரன் கண்ணில் துரும்புபோ

னுறத்தியது. வசந்தசேனையின் தாயார் அதுவரையில் சாருதத்தனைப் பார்த்திராதவளாகையால் அவனைக்கண்ட தும், இம்மகா சிறப்புள்ள புருஷனிடமா நமது பெண் காலத்தைக் கழிக்கிறுள். அவள் பாக்கியமே பாக்கியம் என்று மனதிற்குள் மெச்சினுள். சகாரன் தனது இருப் பிடத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து, "நல்லது அதிகாரிகளே! வெகு நன்றுய் நியாயம் செலுத்துகிறீர்கள். பெண்ணைக் கொன்ற பாதகனுக்கும் ஆசனம் கொடுத்தது மரியாதை யா?" என்றுன். இவன் சொன்னதை ஒருவராவது கவனிக்கவில்லை.

நியாயாதிபதி உடனே சாருதத்தரைப் பின்வரு மாறு விசாரணை செய்யலானுர் :—

நியாயாதிபதி—ஐயா சாருதத்தரே! இந்த மனுஷி யினுடைய பெண்ணுடன் உமக்குப் பிரீதியாவது பிரியமாவதுண்டா?

சாருதத்தன்—எந்த மனுஷியுடைய.

நியா—இந்த மனுஷியுடைய என்று வசந்தசேனை தாயைக் காட்டினுர்.

சாருதத்தரும் அவளை இதுவரையில் கண்டிராதவ ராகையால் எழுந்திருந்து அவளுக்கு மரியாதை பண்ணி பின்பு "உண்டு" என்று சபையில் சொல்ல வெட்கி முகத்தைத் தொங்கவிட்டார். அதற்கு அதிகாரிகளும், செட்டி முதலான உத்தியோகஸ்தர்களும் "வியவகாரம் வந்திருக்கும்பொழுது வெட்கப்படக் கூடாது. உண் மையை உள்ளபடி மறையாமற் சொல்லும்" எனவே, வியவகாரம் வந்திருக்கும் என்று கேட்டவுடன் சாருதத் தர் நடுநடுங்கி யாருடன் கூட எனக்கு வியவகாரம் என்று

அதிகாரிகளைக் கேட்டார். உடனே என்னை நானே விட்டுக் கொண்டேனென்று சொல்வதுபோல், சகாரன் எழுந்திருந்து, "என்னுடன் கூட உன் வியவகாரமடா" என்றான். அதைக்கேட்டுச் சாருதத்தன் "உனக்கும் நமக்கும் ஒருநாளும் வியவகாரம் உண்டாகமாட்டாதே" என்றான்.

உடனே நியாயாதிபதி விசாரணையை ஆரம்பித்தார்.

நியா—இவனுடன் நீர் பேசுவானேன். வசந்தசேனை உமக்கு வேண்டியவள் தானா?

சாரு—ஆம்.

நியா—அவள் எங்கே?

சாரு—அவள் வீடு சென்றாள்.

செட்டி, குமாஸ்தா—எப்படிச் சென்றாள்? எப்பொழுது சென்றாள்? யார் அவளுடன் கூடச் சென்றார்கள்?

சாரு—வீடு சென்றாள். இன்னமாகச் சென்றாளென்று நான் எப்படிச் சொல்லக்கூடும். வீடு சென்றாள்.

சாருதத்தனுக்கு இந்த விஷயத்தில் இவ்வளவு தான் தெரியும். இன்ன மாதிரி போனாளென்றும் யார் கூடப்போனார்கள் என்றும் சொல்லக்கூடாமையா யிருந்தது. அவன் பார்த்தவனல்ல. இப்படி இவன் தயங்கியது இவன்மேல் அதிகாரிகள் சந்தேகிக்க இடமாயிருந்தது. அதுதான் சமயமென்று சகாரன் எழுந்திருந்து "அடே என் புஷ்பகரண்டகமென்ற தோட்டத்தில் கொண்டு வந்து அவளைக் கொன்றுவிட்டு இப்பொழுது வீடுபோனாள் என்கிறாயோ?" என்றான்.

இதை அதிகாரி கேட்டு தனக்குள்ளேயே ஆகா! சாருதத்தனை இப்படித் தூஷிப்பது மலையைத் திராசில் வைத்து நிறுப்பதுபோலும், சமுத்திரத்தைக் கையால்

கடப்பது போலும், காற்றைப் பையிலடைப்பதுபோலு மாகாத காரியமல்லவா என்று யோசித்துக்கொண்டார். இப்படி அதிகாரி யோசிக்க “என்ன பக்ஷபாதமாக நியாயம் செலுத்தப்படுகிறது” என்று சகாரன் சொன்னான். உடனே அதிகாரி அவனைப் பார்த்து “அடே மானிடப்பதரே, நீ வேதங்களை நிந்திக்கிறாய். ஆனால் உன் நாக்குமட்டும் அழுகி விழாமலிருக்கிறது. நடுமத்தியானத்தில் சூரியனைப் பார்க்கிறாய். உன் விழி தெரித்து விழக்காணோம்; கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் கையை நுழைக்கிறாய் உன் கை எரியவில்லை. ஆரிய சாருதத்தனை அவனுடைய நற்குணங்களை மறந்து நிந்திக்கிறாய்; உன் தேகத்தை இந்தப் பூமாதேவி கொண்டுபோகவில்லை. ஆரிய சாருதத்தன் எப்படிக் கெட்ட காரியம் செய்வான்! இந்த ஊரை மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களாலலங்கரித்து இரப்பவர்களுக்குத் தனது பொருளை எல்லாம் கொடுத்த மகான் எப்படிப் பாவம் செய்வான்!” என்று சகாரனை நிந்தித்தான். இப்படி நியாயாதிபதி சொன்னதற்கு சகாரன் “நல்லது பக்ஷபாதமாகவா நியாயம் செலுத்துகிறீர்கள்” என்றான். இதைக் கேட்டதும் வசந்தசேனையின் தாயார் “அடா படுபாவி, தன் வீட்டில் திருடன் கொள்ளையடித்து ஆபரணங்களை எல்லாங் கொண்டுபோயிருக்க, அவைகளைத்தான் சூதில் தோற்றுவிட்டதாகச்சொல்லி, நான்கு சமுத்திரங்களிலிருக்கும் பொருள்களையும் விலைக்கு வாங்கக்கூடிய மதிப்புள்ள ஒரு இரத்தினமாலையை சாருதத்த னனுப்பி யிருக்கிறானே. அவனா இப்படிப்பட்ட பாவம் செய்வான். ஐயோ எங்கடி போய்விட்டாய்” என்று தன் பெண்ணின் ஞாபகம்

வந்துவிடவே அழத் தலைப்பட்டாள். உடனே, நியாயாதிபதியும் மறுபடி விசாரிக்க ஆரம்பித்தார்.

நியா—ஆரிய சாருதத்தரே, அவள் வீட்டிற்கு எப்படிப் போனாள்? காலால் நடந்து போனாளா? வண்டியேறிக்கொண்டு போனாளா?

சாரு—நான் நேராகப் பார்க்க அவள் போகவில்லை. எனக்குத் தெரியாது. காலால் போனாளோ அல்லது வண்டி ஏறிப்போனாளோ, என்றான்.

இப்படி இவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கையிலேயே அங்கு சந்தனகன்மேல் கோபித்துக்கொண்டு அவனிடம் சண்டையிட்டுக்கொண்ட வீரகன் வந்து தோன்றினான். இவன் சாருதத்தன் வண்டியில் ஆரியகன் ஏறிப்போகும்பொழுது வண்டியைப் பரிசோதிக்க மறித்தவன் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா. அவன் அங்கு வந்து அதிகார சபையைப் பார்த்து "தர்மப்பிரபுக்களே! நானும் சந்தனகனும், நகரத்தைக் கோவிப்பார்க்கும்பொழுது ஒரு வண்டி நான்கு பக்கங்களிலும் மூடப்பட்டு வந்தது. அது சாருதத்தன் வண்டி என்று வண்டிக்காரன் சொன்னான். அதில் சந்தனகன் ஏறிப்பார்த்து வசந்தசேனை போவதாகச் சொன்னான். நானதைப் பார்க்க வேண்டுமென்றவுடன் என்னை அவன் அடித்து அவமதித்தான்" என்றான்.

இவன் இப்படிச் சொல்லி முடித்தவுடன் சகாரன் எழுந்திருந்து "கேட்டீர்களா அதிகாரிகளே" என்றான். சாருதத்தன் தயங்குவதும், வீரகன் வந்து சொன்னதும் நான் சொல்லுவதை உறுதிப்படுத்துகிறதே என்று சகாரன் சொன்னான். அதிகாரியானவர், "ஆகா நிர்மலமான

பிரகாசமுள்ள சந்திரனை ராகு பிடித்துவிட்டதே, தெளிந் தோடும் நதியில் கரையிடிந்து விழுந்து கலக்கிற்றே" என்று தயங்கி வீரகனைப் பார்த்து, "அடே உன் சங் கதியைப் பின்பு விசாரிப்போம். நீ சீக்கிரம் ஓடிப் போய் புஷ்பகாண்டகமென்னுந் தோட்டத்தில் பெண்பிணம் ஏதாவது இருக்கிறதா பார்த்துவா" என்றார். அவன் உடனே ஓடுவதாகக் காட்டி சகாரனிடம் பணம் பிடுங் கித் தின்கிறவனுகையால் சற்று நேரத்திற்குள் திரும்பி வந்து தான் அந்தத் தோட்டத்தைப் போய்ப் பார்த்த தாகவும் அங்கு ஒரு பெண் பிணத்தை நாய்களும் நரி களும் கடித்துத் தின்றுகொண்டிருப்பதாகவும் வந்து பொய் சொன்னன்.

இதைக்கேட்டதும் அதிகாரிக்கு மனம் வெறுத் துப்போயிற்று. ஆச்சரியம்! எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நாம் தீர விசாரிக்க யோசிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ் வளவு சங்கடமாயல்லவோ முடிகிறது என்று தயங் கினர். சாருதத்தனும் தான் ஒரு பாபமுமறியாம லிருக்க சாட்சிகளெல்லாம் தனக்கு விரோதமாயிருப்ப தைக்கண்டு, கஷ்டங்கள் ஒரு மனிதனுக்குச் சேர்ந்து வருவதை யோசித்து விசனப்பட்டான். உடனே அதி காரியானவர் சாருதத்தனைப் பார்த்து "ஐயா சாரு தத்தரே! உண்மையைச் சொல்லும்" என்றார். அதற்கு சாருதத்தன், "துஷ்டகுணமும், பிறர் நற்குணத்தைக் கண்டு பொறாமையுள்ள மோகத்தால் கண் மூடப் பட்டு, எப்பொழுது பிறரைக் கொல்லுவோமா என்று நினைத்திருக்கிற ஒருவன், இன்னொருவன்பேரில் பகை யால் ஏதாவது ஒன்று சொன்னல் அது உங்களுக்கு

உண்மையாய்விடுகிறதே. நான் என்ன சொல்லப்போகிறேன். நானோ என் வீட்டுத் தோட்டத்தில் படர்ந்திருக்கும் ஒரு கொடியை புஷ்பத்தின் பொருட்டு இழுக்கிறது கூட இல்லை. எங்கு இலை முறிந்துபோமோ என்று நடுங்குவேனே. அப்பேர்ப்பட்ட நான் ஒரு பெண்ணின், அதிகமாகச்சொல்ல, நானே அனுபவித்துவரும் ஒரு பெண்மணியின் வண்டுபோல் கறுத்த கொண்டையில் கைபோட்டு எப்படிக் கொலைசெய்வேன்" என்றான்.

உடனே சகாரன் எழுந்திருந்து "நியாயாதிபதிகளே! வெகு அழகாயிருக்கிறது. பக்ஷபாதமாகவே நியாயஞ் செலுத்துகிறீர்கள். பெண்ணைக் கொன்ற சாருதத்தனுக்கு இன்னுமாசனமா" என்றான். இப்படி இவன் சொல்லவே நடுங்கி சாருதத்தனும் தனது ஆசனத்தை விட்டெழுந்து கீழே உட்கார்ந்தான். உடனே அவன் உட்கார்ந்த ஆசனத்தில் தானுட்கார வேணுமென்று சகாரன் அதன்மேலுட்கார்ந்தான்.

இதற்கு முதல் நாள் ரோஹசேனன் என்ற குழந்தை தனக்கு மண்வண்டியா என்று அழுகையில் வசந்தசேனை தன் நகைகளைக் கழற்றி அந்த வண்டியில் மாட்டினதாகச் சொல்லியிருக்கிறோம்; அன்றியும், அந்த நகைகளை வசந்தசேனையிடம் சேர்ப்பிக்க சாருதத்தன் தன் ஒரே நேசனான மைத்திரேயனிடம் ஒப்பிவைத்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறோமே. அவன் அந்த நகைகளை அவள் வீட்டிற்கு எடுத்துப் போய்க்கொண்டிருந்தான். வழியில் ஏதோ காரணத்தால் தன் யஜமானனை அதிகாரிகள் விசாரிக்கிறார்கள் என்று கேள்விப்பட்டு முதலில் அதிகாரமண்டபம் போய் நமது யஜமானனைப் பார்ப்போமென்று நகை முடிப்பைக்

கக்கத்திலிடுக்கிக் கொண்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தான். அங்கு சாருதத்தனைக் கண்டு க்ஷேமமா என்று கேட்க, சரீரமாத்திரத்தில் க்ஷேமம் என்று அவன் சொல்லவே என்ன சங்கதி என்று அவனை முற்றிலும் விசாரித்தான். அவனும் நடந்ததை எல்லாஞ் சொன்னான். இதைக் கேட்டதும் மைத்திரேயனுக்குப் பொறுக்கக்கூடாத துக்கம் வந்து விடவே "ஆகா அப்படியா இந்த ஊர் முடிய மாட மாளிகைகளாலும் கூடகோபுரங்களாலும் அலங்கரித்து இரப்பவர்களுக்கெல்லாந் தன் பணத்தைக் கொடுத்து ஏழையாய்ப்போன என்யஜமானனை யார் இப்படித் தூஷிக்கிறது. அடே சமஸ்தானகா! சகாரா! நெறி கெட்டவனே! அநேக குற்றங்களுக்கு முட்டு முடுசுப்பானையே! தங்க நகைகளணிந்த குரங்கே! பதரே! சொல்லடா என்முன் மறுபடி சாருதத்தன் செய்த சங்கதியை. என் பாக்கியம்போல் கோணியிருக்குமிந்தத் தடியைக்கொண்டு உன் மண்டையைப் பிளக்கிறேன்" என்று தடியை இரு கரங்களாலும் ஓங்கினான். அப்படி ஓங்குகையிலேயே இவன் கக்கத்தி லிடுக்கியிருந்த நகை முடிப்பு நழுவிக் கீழே சிதறுண்டு விழுந்தது.

உடனே விழுந்த நகைகளை சகாரன் எடுத்துக் கொண்டு, "பார்த்தீர்களா அதிகாரிகளே! நகையைத் திருடிக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு குற்றமற்ற என்னை மண்டையைப் பிளக்கிறேன் என்கிறான்" என்றான். அதற்கு விதூஷகன் "உண்மையை உள்ளபடி சொல்லுகிறதுதானே" என்று சாருதத்தனைப் பார்த்துச் சொல்ல, அதற்கு அவன் "நேசா! சொல்லி என்ன பிரயோசனம். அங்காரகனும் நமக்குப் போதாமல், பிர

கஸ்பதியாகிய குருவுங் கழியும்போது தூமகேதுபோல் மற்றொரு கிரகமும் தோன்றியிருக்கிறது" என்றான். உடனே செட்டி குமாஸ்தா முதலான அதிகாரிகள் கீழே விழுந்த நகைகளை எடுத்துத் தாய்க்கிழவியினிடங்காட்டி இது யார் ஆபரணங்கள் ? உம்முடைய பெண்ணுடையது தானா என்றார்கள். அதற்கு அவள் அவளுடையது போல இருக்கிறது, அவளுடையது தானோ அல்லது அவைகளுக்கொப்பான வேறு நகைகளோ நான் எப்படி நிச்சயத்தை சொல்லுவேன். தட்டான் ஒரு நகையைப் போல எவ்வளவோ நகைகள் பண்ணக்கூடுமென்றாள்.

நியா—நல்லது சாருதத்தரே! இவைகள் உம்முடைய நகைகளா?

சாரு—இல்லை இல்லை.

நியா—இல்லாவிட்டால் யாருடையது?

சாரு—இந்தக் கிழவியின் பெண்ணினுடைய நகைகளே.

இப்படிச் சாருதத்தன் சொல்லவே நியாயாதிபதி மிக வருத்தமுற்று "ஓய் சாருதத்தரே! உண்மையைச் சொல்லும்" என்று அடிக்கடி கேட்க அதற்குச் சாருதத்தனும் இனி வசந்தசேனை போனபிறகு நாம் பிழைத்திருப்பதில் என்னவென்று நினைத்து "அதிகாரிகளே நானோ பாபமற்ற குலத்திற் பிறந்தவன். ஒரு பாபமும் அறியேன். பாபம் என்னிடத்தில் இருக்கிறது என்று நீங்கள் நினைத்துவிடும் பக்ஷத்தில் நான் பிழைத்திருப்பதில்தான் எனக்கென்ன பயன். கொலைக்கஞ்சாத என்னால், பரலோகமொன்று உண்டென்பதை மறந்து ஒரு ஸ்திரீயானவள் விசேஷமாக ரதி என்றே சொல்லலாம்

என்னால் பாக்கி சொல்லவேண்டியதை இந்தத் தர்ம பிரபு சகாரர் சொல்லி முடிப்பார்" என்றார்.

உடனே சகாரன் எழுந்திருந்து "என்னாற் கொல்லப்பட்டாள் என்று ஒப்புக்கொள். ஏன் விழிக்கிறாய்" என்றான். அதற்கு சாருதத்தன் "நீதான் சொல்லி விட்டாயே நான் என்னத்திற்கு அதை மறுபடியுஞ் சொல்லுகிறது," என, இதையே சாருதத்தன் தான் செய்த குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதாக எண்ணும்படியாய் விட்டது. அதிகாரியானவர், நாம் என்ன செய்கிறது. சாக்ஷிதான் நமக்குப் பிரமாணம். ஒவ்வொருவித சாக்ஷியும் உமக்கு விரோதமாயிருக்கிறது; நீர் வசந்தசேனையைக் கொன்றதாக ருசுவாய்விட்டது. உமது குற்றத்தைச்சொல்லி, ஆயினும் பிராமணனாகையால், கொல்லக் கூடாது. ஊரை விட்டு ஓட்டிவிட வேண்டுமென்று மனு என்பவர் சொல்லியிருப்பதாக நியாயத்தையு மெடுத்துக் காட்டி அரசனுக்கு எழுதுவோம். அவர் என்ன சொல்லுகிறாரோ அந்தப்படி நடப்போம் என்று பாலகனுக்கு அதிகாரிகள் அறிவிக்கவே, அவர் பெண்ணைக் கொன்ற பாவியை அரைநாழிகைகூட வைத்திருக்கக்கூடாது. எந்த நகைகளின் நிமித்தம் கொன்றானோ அந்த நகைகளை அவன் கழுத்தில் போட்டு நான்கு சந்துகளிலும் அவன் செய்த குற்றத்தைப் பறைபடித்து எல்லாருமறியச் செய்து இம்மாதிரி குற்றம் யாராவது செய்வார்களேயானால் அவர்களுக்கும் இதுதான் தண்டனை என்று சொல்லிச் சாருதத்தனைக் கழுவிலேற்றிவிட பாலகனும் கட்டளை இட்டுவிட்டான்.

இப்படி வந்த உத்திரவைக் கேட்டு, சாருதத்தன்

கடுங்கி, ஆகா! என்ன ஆச்சரியம்! என்ன நீதி! நானின்றையதினம் எப்படி ஒரு பாபமுஞ் செய்யாமல் கழுவில் ஏற்றப்படப்போகிறேனே அப்படியே இதுவரையில் எத்தனை பெயர்கள் மாண்டார்களோ தெரியவில்லையே, அப்பா மைத்திரேயா! நீ வீடு சென்று ரோஹசேனனையும், தூதிகையையும், இரக்ஷித்துக்கொண்டிரு. நான் என்ன பாவம் பண்ணினேனே, இன்று இப்படியானேன் என்று கண்ணீர் வடித்தான். அதைக்கண்டு மைத்திரேயனும் துக்கித்து "தங்களுக்குப் பிற்காலமும் நானிருக்க உத்தேசித்திருப்பதாக நினைத்து விட்டீர்களோ" என்று சொல்லி உயிருடனிருக்கையிலேயே ரோஹசேனனை தன் யஜமானனுக்குக் காட்ட வீட்டை நோக்கி ஓடினான். அதிகாரிகள் சாருதத்தனைக் கழுவிலேற்ற இரண்டு பறையர்கள் வசம் ஒப்பிவித்துவிட்டு தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

சாருதத்தருக்கு சாக்கோலத்திற்குரிய அலங்காரங்கள் செய்து மேலெல்லாம் ரத்தசந்தனம் பூசி கழுத்தில் மாலை போட்டு தோளில் அவர் ஏறவேண்டிய கழுவையும் வைத்துப் பறையர்கள் அவரைத் தெருத் தெருவாய் அழைத்துப்போனார்கள். ஐயோ பாவம்! நல்லவர்கள் அநியாயமாய் நாசமடைவதையும், நட்சத்திரங்கள் உதிர்வதையும், மாடு கன்று போடுவதையும் பார்ப்பது மகா பாபமென்று சொல்லியிருக்கிறதே அதுபோல அவ்வூரிலிருந்து நல்ல ஜனங்கள் சாருதத்தனைப் பார்க்கக்கூட மனம் எழாமல் முகத்தில் துணியைப் போட்டுக்கொண்டு ஓடிவிட்டார்கள். மாடியில் ஏறி ஜன்னல்கள் வழியாய் சாருதத்தனைப் பார்த்த பெண்கள்

கூட ஆ! சாருதத்த மகாபுருஷா! உமக்கு மிப்படிப் பட்ட கதி வந்ததா என்று அலறினார்கள் உடனே முதல் சக்தில் சண்டாளர்கள் அரசனுடைய உத்திரவின் படி பின்வருமாறு பறைசாற்றினார்கள்:—

"வியாபாரி வினயதத்தரின் பேரன், சகாதத்தரின் புத்திரன், ஆரிய சாருதத்தனென்ற பெயருள்ளவன், பணப்பேராசை கொண்டு வசந்தசேனை என்ற மாதைக் கொன்றபடியால் இன்று கழுவேற்றப்படுகிறான். ஜாக்கிரதை. இனி யாராவது இப்பேர்ப்பட்ட கெட்ட காரியஞ் செய்தால் அவர்கள் கதியுமிப்படித்தான் முடியும்," என்றிவ்வாறு சாற்றப்பட்ட பறையைக்கேட்டு சாருதத்தன் "ஐயோ! நமது பெயர் இந்தப் பாபத்தையா பண்ணிற்று. எல்லாரும் யக்ஞம் பண்ணும்பொழுதும் தேவ பாகங்களைக் கொடுக்கும்பொழுதும் இம்மாதிரி எனது பிரவாம் சொல்லவேண்டியதாக விருந்த இன்றையதினம் நான் செய்த போனஜன்மாந்தர பாபத்தால் தெருத் தெருவாய் சண்டாளர்கள் சொல்லலாயிற்று ஈசுவரா! அதுதான் போகட்டுமென்றால் வசந்தசேனையிடம் நாம் நன்றாய் யௌவன சுகத்தை அனுபவித்து அவளைக் கொன்றோம் என்ற அபவாதத்தையுங் காதால் கேட்க வேண்டுமா!" என்று மனம் பதைத்தான்.

இப்படியிருக்கையில் ரோஹசேனனை அழைத்து வரப்போன மைத்திரேயனும், குழந்தையுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான். குழந்தை தகப்பனைக் கண்டதும் "அப்பா" என்று அலறிக்கொண்டு அவனிடம் ஓடிற்று. சாருதத்தனும் பறையர்களைக் கேட்டு கொஞ்சகாலம் விடைபெற்றுக்கொண்டு தனது குழந்தையைக் கட்டி

உச்சி முகர்ந்து "அப்பா குழந்தாய் உனது உள்ளங்கை வெகு சிறியதாக இருக்கிறதே; இதால் கொடுக்கப்படும் எள்ளுஞ் ஜலமும் எனக்கு பரலோகத்தில் எப்படித் தாகத்தை யடக்கும், நீ பெரியவனாய் நிரம்ப ஜலம் கொடுக்கிறவரையில் நான் எப்படிக் காத்திருப்பேன்" என்று துக்கப்பட்டார். பிறகு குழந்தைக்கு என்ன கொடுக்கிறதென்று தேடிப்பார்த்துத் தன்னிடம் ஒன்றுமில்லாமலிருக்கத் தனது பூணூலைக் கழற்றி அப்பா குழந்தாய் முத்தாலுந் தங்கத்தாலுஞ் செய்யப்படாமல் பருத்தி நூலால் பின்னப்பட்டிருந்தபோதிலும் பிராமணர்களுடைய பெரும் நகையாயிருந்துகொண்டு தேவதைகளையும், பிதிர்க்களையும் திர்ப்தி பண்ணிவைக்கிற இந்தத் திரவியத்தைக் கைப்பற்று என்று சொல்லித் தனது பூணூலைக் கழற்றி குழந்தை கையில் கொடுத்தான். குழந்தை தனது தகப்பனைக் கொலை செய்யக் கொண்டுபோகுஞ் சண்டாளர்களைப் பார்த்து சண்டாளர்களே என் தகப்பனை விட்டு என்னைக் கொன்றுவிடுங்கள் என்றது. அவர் அதைக்கேட்டு வியப்புற்று, இப்படிச் சொன்னபோதிலும் நீ வெகு காலம் வாழ்ந்திரு. நாங்கள் சண்டாள ஜாதியில் பிறந்து சண்டாளர்களானோம், காரியத்தினால் சண்டாளர்களல்ல. இப்பேர்ப்பட்ட நல்லவராகிய உன் தகப்பனைக் கொல்லச் செய்கிறானே பாலகன் அவன் சண்டாளன் என்றார்கள். இப்படிப் பேசிக் கொண்டே போகையில் இரண்டாவது சந்து வந்துவிட்டது. அதிலும் முன் பறை சாற்றினதுபோலப் பறை சாற்றினார்கள்.

இந்தத் தெருவில் தான் சகாரன் வீடு. இந்தப் பாவி

வசந்தசேனையைக் கொல்லும்பொழுது சேடனொருவனதைப் பார்த்திருந்ததாகவும், அந்தச் சேடனைச் சகாரன் தனது மாடியில் சங்கிலிகள் போட்டுக் கட்டி வைத்ததாகவுஞ் சொன்னோமே. இப்படிச் சாற்றப்பட்ட பறையானது அவன் காதில் விழ அவன் "ஐயோ! ஐயோ! என்ன அநியாயம். நமது யஜமானனான சகாரன் இந்தக் காரியத்தைச் செய்திருக்க சாருதத்தன் இதற்காகச் சாகவாவது; நமது பிராணன் போனாலுஞ்சரி; சாருதத்தன் பிழைக்கவேண்டும்" என்று எண்ணி மாடியிலிருந்தபடி தான் கட்டப்பட்டிருந்த கம்பத்தைப் பேர்த்துக்கொண்டு குதித்தான். குதித்த வேகத்தால் சங்கிலிகள் தெறித்துப்போய்விட்டன. ஓடோடியும் வந்து சாருதத்தன் காலில் விழுந்து சண்டாளர்களைப் பார்த்து, "ஐயோ! சாருதத்தன் ஒரு பாபத்தையுமறியானே! ஏன் வீணாக அவனைக் கொல்லக் கொண்டு போகிறீர்கள். இது செய்ததெல்லாஞ் சகாரன்" என்று சொன்னான். இதைக்கேட்டதுஞ் சாருதத்தன் பெருமூச்சுவிட்டு "யாரப்பா நீ நான்கு பக்கங்களிலுந் தீப்பட்டு எரிந்த பயிர்களெல்லாம் நாசமாய்ப்போகிறபொழுது துரோண மேகம் வந்து அவைகளைப் பிழைப்பித்தாற்போல் வந்தாய்; கேட்டீர்களா ஜனங்களே! எனக்குச் சாகப்போகிறோமே என்ற பயங் கொஞ்சங்கூடக் கிடையாது. என் பேர் கெட்டதே என்ற துக்கம் உதைத்துக்கொண்டு வந்தது. இனி நான் கொல்லவில்லை என்ற சங்கதி உங்களுக்குத் தெரிந்துவிட்டபடியால் எனக்குச் சாவு ஒருவனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தால் எவ்வளவு சந்தோஷமோ அவ்வளவு சந்தோஷத்தைத் தரும்" என்றான்.

சகாரனும் நாம் செய்த காரியத்தைச் சாருதத்தன் தலையில் வைத்து, அவனைக் கழுவுக்கனுப்பிவிட்டோமென்ற ஆனந்தத்துடன் வீடுவந்து, நன்றாய் வயிறு வெடிக்கத் தின்று, நமது வீதிவழியாய்ச் சாருதத்தன் போவான், மாடியிலேறிக்கொண்டு பார்ப்போம் என்று மாடி ஏறினான். இவன் மாடியிற் சென்றதும், இவன் தெருக்கோடியில் பறைநின்று ஜனங்கள் ஏகமாய் சாருதத்தனைச் சுற்றி நிற்கக்கண்டான். ஏது தப்புபறை நிற்கிறது, என்று திரும்பிப்பார்க்கையில் தான் கட்டிவைத்திருந்த சேடனைக் காணோம். ஏது சேடன் எங்கே போனான், என்று யோசிக்கையிலேயே, சாருதத்தனுடன் சேடன் பேசுவதையும், ஜனங்கள் நான்கு பக்கமுஞ் சுற்றிக் கேட்பதையுங்கண்டு திகைத்து நாம் செய்த காரியங்களுக்கெல்லாஞ் சேடனால் இடையூறு வந்ததென்றெண்ணி, வேகமாயோடி, சண்டாளர்களுக்குத் தனது கைத்தங்கக்காப்பைக் கழற்றிக்கொடுத்து, "சேடன் என் வீட்டில் நேற்றுத் திருடினான். அவனை உதைத்துக் கட்டிவைத்திருந்தேன். அவன் அதன் பேரில் என்னைப்பற்றி என்னென்னமோ உளறுகிறான். நீங்கள் நம்பவேண்டாம்" என்று சொல்லிச் சந்தடியை அடங்கச்செய்து சேடனை இழுத்துக்கொண்டு போய் இன்னும் நன்றாக இடிப்புமுறிய அடித்து வீட்டிற் கொண்டுபோய் அடைத்தான். ஏழை சொல் அம்பலமேறுமா? சேடன் என்னதான் முயன்றும் பயன்படவில்லை. இப்படியாய் சேடன் வந்துகூட தனக்குக் கதி பிறக்காமல் தெய்வம் நம்மிடம் கோபித்துக்கொண்டிருக்க நாம் என்ன செய்கிறதென்று, தன்னை நொந்து சாருதத்

தன் தான் கழுவேறவேண்டிய சுடுகாட்டைப் பார்க்க நடந்துகொண்டிருந்தான்.

சாருதத்தனுக்கு வந்த இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் ஒரு விதத்தில் காரணமாக விருந்த வசந்தசேனை தான் இறந்துபோன தோட்டத்திற்குச் சமீபத்தில் ஒரு தாபசி யின் மடத்திற் களைப்பாறிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்லி இருக்கிறோமே. அவள் தனது களை தீர்ந்து வீட்டுக்குப் போகப் புறப்பட்டாள். தனியாய்ப் போகப் பயந்து ஸம்வாககன் என்ற சன்னியாசியையும் கூட வரும்படி கேட்டுக்கொள்ள அவனுமப்படியே முன் சென்றான். அவன் பின் வசந்தசேனை போய்க்கொண்டிருந்தாள். பட்டணத்திற் புகுந்ததும் பறைசாற்றின சப்தம் ஒன்று இவர்கள் காதில் விழுந்தது. கொஞ்சம் நின்று என்னவென்று நிதானித்துக்கேட்கையில் வசந்தசேனையைக் கொன்றதற்காகச் சாருதத்தன் கழுவிலேறப்போகிறான் என்பது தெரியவந்தது. வந்தது மோசம் என்று சாருதத்தன் நின்ற இடத்தை நோக்கி வசந்தசேனையும் அவளுடன் வந்த சன்னியாசியும் ஓடினார்கள். அப்பொழுதுதான் கழுவிலேற்ற சண்டாளர்கள் சாருதத்தனை இழுக்கிற காலம். அந்த மகா புருஷன் மாத்திரம் தர்மம் என்பது ஒன்று இருக்கும் பக்ஷத்தில் அது என்னை இப்பொழுதும் காக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு எப்பொழுதும் தர்மத்தையே கைப்பற்றினவனாகவே இருந்தான். கொலையாளிகள் தன்னைக் கழுவிலேற்ற ஆரம்பிக்கும்பொழுது "அடே கொலையாளிகளே பொறுங்கள் பொறுங்கள். யாரைக்கொன்றான் என்று சாருதத்தனை கழுவிலேற்றப் போகிறீர்களோ அந்த வசந்தசேனை இதோ வந்தேன்"

என்று சொல்லிக்கொண்டு சாருதத்தனுடைய பொற ருளில் அவள் வந்து விழுந்தாள். அந்த சன்னியாசி வந்து விழுந்தான். உடனே இருவர்களும் எழுந்தி இன்னும் சந்தேகமாகையால் எங்கள் சாருதத்தர் பி திருக்கிறாரா என்று சண்டாளர்களைக் கேட்டார்கள். களுக்கு க்ஷணத்திற்குள் எல்லாந் தெரிந்துவி யால் அநியாயமாய் குற்றமற்ற ஒருவனைத் தாங்கள் கழுவி லேற்றுததற்குச் சந்தோஷமடைந்து வசந்தசேனையைப் பார்த்து "அம்மணி உமது நாதன் நூறு வருஷம் பிழைத்திருப்பார். இனி நீர் கண்ணீர் வடிக்கவேண்டாம்" என்றார்கள். சகாரன் வசந்தசேனையைக் கண்டதும் "ஐயையோ! இந்த முண்டை இன்னும் பிழைத்திருக் கிறாள். இனி இங்கிருந்தால் நமது பிராணன்போய்விடும்" என்று ஓடிவிட்டான். சண்டாளர்களோ நமக்கு வசந்த சேனையைக் கொன்றவனைக் கொல்லும்படி உத்திரவாகை யால் நாம் சகாரனைப் பிடித்துவந்து குற்றமற்ற சாருதத் தனுக்கு விதிக்கப்பட்ட கழுவிலேற்றுவோம் என்று அவ னைத் தொடர்ந்தார்கள்.

இப்படித் தான் கழுவிலேறுங் காலத்தில் தன்னை வந்து விடுவித்த வசந்தசேனையைப் பார்த்துச் சாருதத் தன் தன் கண்கள் கண்டபொருளை நம்பாதவனாய் "இவள் என்ன வசந்தசேனை தானா: அவள் இறந்து விட்டாளே என்னைக் காப்பாற்றும்பொருட்டு சுவர்க்கத்திலிருந்து ம படியும் வந்தாளா; அல்லது வசந்தசேனை வடிவுள் வேறு பெண்ணா" என்று தன [illegible] இல் விழுந்த பெண் மறுபடியும் மறுபடியும் பார்த்தான். உடனே அ "எந்தப் பெண்ணைக் கொன்றதற்காகத் தங்களைக் கழுவே

றக் கொண்டுபோனார்களோ அந்தத் துக்கத்துக்குக் காரணமான அதே வசந்தசேனை நான்" என்றாள். மறுபடியும் சாருதத்தன் "நீ நிஜமாய் வசந்தசேனைதானா" என அதற்கு அவள் கண்ணீர்வடித்து "அவளே தான் நான்" என்றாள். சாருதத்தன் உடனே "அடி வசந்தசேனை உனக்காகவே நான் என் பிராணனைவிட நிச்சயித்திருந்தேன்; உன்னாலேயே மறுபடியும் உயிர்பெற்றேன்: நற்சேர்க்கையின் குணம் இதே. செத்தவர்களையும் நற்சேர்க்கை பிழைப்பிக்கும்: நான் கழுவேறுவதற்குப் பூசிக்கொண்ட ரத்த சந்தனமுங் கழுத்திலணிந்த மாலையும் எனது சாகு கொட்டும் இப்பொழுது உன்னால் மணப்பந்தலில் பூசப்படும் சந்தனமும், மணப்பந்தலில் போடப்படும் மாலையும், மணப்பந்தலில் அடிக்கப்படும் வாத்தியமுமாய் விட்டனவே" என்று ஆனந்தக்கண்ணீர் வடித்தான். பிறகு அவனுடன் கூடவந்த சன்னியாசியைப் பார்த்து "இவர் யார்" என்று கேட்க அதற்கு அவன், தான் முதலில் அவரிடமே ஸம்வாககனாக இருந்து பிறகு சூதிலிறங்கி, வசந்தசேனையால் இரட்சிக்கப்பட்டு சன்னியாசம் வாங்கிக்கொண்டதாகச் சொன்னான்.

பாலகனுடைய கொடுங்கோன்மை பொறுக்கக்கூடாமல் அநேகம் பெயர்கள் சேர்ந்து ஆரியகன் என்ற ஒரு இடையனை அரசாகப்பண்ண முயன்றதாக முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோமல்லவா? சாருதத்தனுக்கு இவ்விதமான தண்டனை [illegible]க்கப்பட்டபிறகு பாலகனுடைய உயிர் தப்பினால் [illegible] ஈசுவரருக்குப் பொறுக்குமா? அன்று அந்தப் பொல்லாத பாவி ஒரு எக்கியசாலைக்குப் போயிருந்தபொழுது சர்பிலகன் அவனைக் கொன்று ராச்

ஜியத்தில் ஆரியகனைப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்தான். ஆரியகன் தான் பட்டத்திற்கு வந்தவுடன் "நம்மை இன்று காலையில் விடுவித்த சாருதத்தனைப் பாலக கழுவிலேற்ற கட்டளை இட்டானும். முதலில் அவரை விடுவித்துவா" என்று சர்விலகனை அனுப்பியிருந்தான். அந்தச் சர்விலகன் சாருதத்தனையும் வசந்தசேனையை உயிருடன் காண்போமா என்று நினைத்துக்கொண்டு வந்து அவர்களிருவர்களும் உயிருடனிருக்கக் கண்டு ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கி ஆரிய சாருதத்தர் காலில் வீழ்ந்து விழுந்தான். "நீ யாரப்பா" என்று சாருதத்தன் கேட்க "சுவாமி தங்கள் வீட்டில் முதலில் கன்னமிட்டு இந்த அம்மணி நகைகளைக் கொள்ளை இட்ட பாவி நான்" என அதற்கு "இந்த சந்தோஷ காலத்தில் அப்படி உன்னை நீ நிந்தித்துக்கொள்ளாதே" என்று அவனை சாருதத்தன் கட்டி அணைத்தான். சர்விலகன் உடனே ஆரியகன்வ பட்டத்திற்கு வந்ததையும் பாலகன் போய்விட்டதையும் சொல்லி "தாங்கள் அவருக்குச் செய்த உபகாரத்திற்காக வேணு நதிக்கரையில் குசாவதி என்ற ராச்சியத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுத்ததாகத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்" என்றான்.

இப்படியே தான் காலமே செய்த உபகாரத்திற்கு இவ்வளவு தனக்கு ஆரியகன் ராச்சியமொன்று கொடுத்ததைக் கண்டு சாருதத்தன் சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் சாருதத்தனைக் கழுவேற்ற வந்த சண்டாளர்கள் பிறகு சகாரனை தொடர்ந்து சென்ற சண்டாளர்களும் சகாரனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார்கள். அவனைக் கண்டதும் வசந்தசேனை சாருதத்தனுடைய கழுத்திலிருந்த சர

மாலையை எடுத்து அவன் கழுத்தில் வீசி எறிந்தாள். அதற்கு அவன் "இனி நான் உன்னை ஒருநாளும் கொல்லுகிறதில்லை. என்னைப் பிழைப்பித்துவிடு" என்று கெஞ்சினான். "இவனைமட்டும் கொல்லாமல் விடவேண்டாம்" என்று அவள் உத்திரவிட்டாள். மோசம் போயிற்றென்றெண்ணி அவன் சாருதத்தன் காலில் விழுந்து "நான் செய்ததை எல்லாம் பொறுத்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நானினி பொய்ப் பிராது செய்கிறதே இல்லை" என்றான். சாருதத்தனும் சர்பிலகனைப் பார்த்து "மகா ராஜா ஆரியகர் நான் சொல்லுகிறபடி செய்வாரா" என "அதற்கு என்ன ஆக்ஷேபனை" என்று சர்பிலகன் சொன்னான். "அப்படியானால் உடனே இவனை விட்டுவிடவேண்டும்" என்று சாருதத்தன் வேண்ட அப்பொழுது மந்திரி சர்பிலகனேயானபடியால் உடனே சகாரனை விட்டுவிட்டான். இப்படி இவர்களிருக்கும்பொழுது சந்தனகன் என்பவன் சாருதத்தனிடம் ஓடிவந்து "தூதிகை என்ற தங்கள் பத்தினி தீவளர்த்துத் தன் பிராணனை அதில் விட எத்தனித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் உயிருடனிருப்பதாக என்ன சொன்னபோதிலும் கேட்கமாட்டேனென்கிறாள்" என உடனே எல்லோரும் புறப்பட்டு தூதிகை தீ வளர்த்திருக்கும் இடத்தைநோக்கி ஓடினார்கள். அங்கு அவள் தீக்குதிக்கத் தயாராக நிற்பதையும் அவள் குழந்தை ரோஹசேனன் அவள் முந்தாணியைக் கைப்பற்றி அழுவதையும் மைத்திரேயன் துக்கிப்பதையுங் கண்டு எல்லாரும் மனமுருகவே சாருதத்தன் வேகமாகத் தனது பத்தினியினிடம் வந்து பிழைத்திருப்பதாகக் காட்டிக்கொண்டான்.

புருஷனைக் கண்டவுடன் தாதிகைக்கு வந்த சந்தோ
திற்கு அளவுமுண்டோ.

மைத்திரேயன் "எனது யஜமான் இன்னும் பிழை
திருக்கிறார்" என்று காலில் விழுந்தான். "அப்
என்று ரோஹசேனன் மேல் விழுந்து கட்டினான்.

இப்படித் தனது நல்ல குணங்களால் சாருதத்
தனக்கு வந்த ஆபத்தெல்லாம் நீங்கி பெண்சாதி பிள்
சகிதம் வெகுகாலந் தனது நேசனாகிய ஆரியக
கொடுக்கப்பட்ட குசாவதி என்னும் ராச்சியத்தில் த
தரித்திரமும் நீங்கி வாழ்ந்துவந்தான்.

ஸர்விலகனை பௌத்த சன்னியாசிக்கு எ
பௌத்த மடங்களுக்கும் மேலான அதிகாரங்கொடு
சாருதத்தன் ஆரியகனை வேண்டிக்கொண்டான். ஆ
மப்படியே செய்தான்.

சகாரனிருந்த பெரிய ஸமஸ்தானிக வேலைக்கு ஆ
கன் ஒருங்காலுபகாரஞ் செய்த சந்தனகன் நியமி ப்
டான்.

Madras : The Guardian Press, Mount